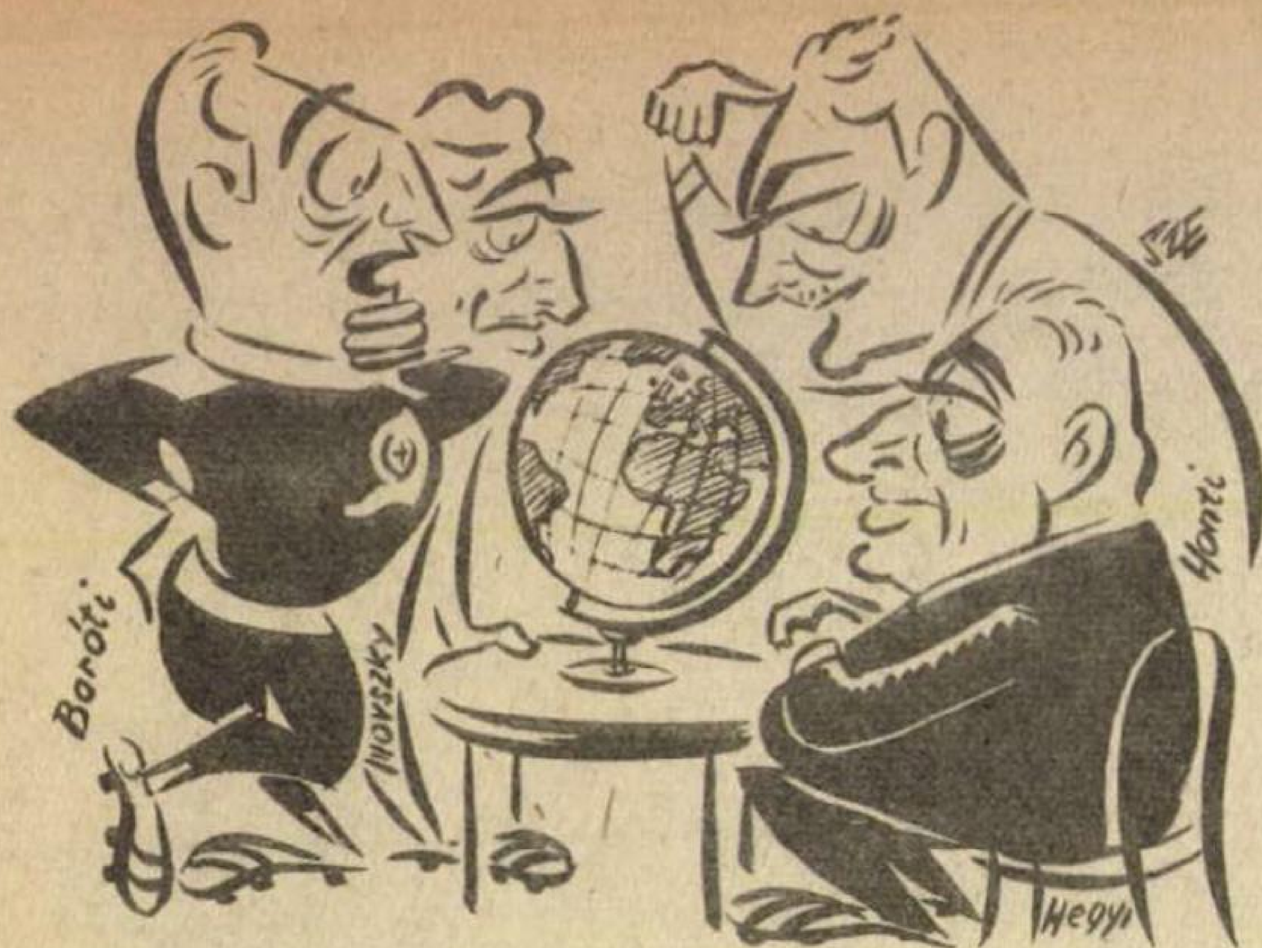
XXI. évfolyam 48. szám
Ára: 1 forint
1965. december 2

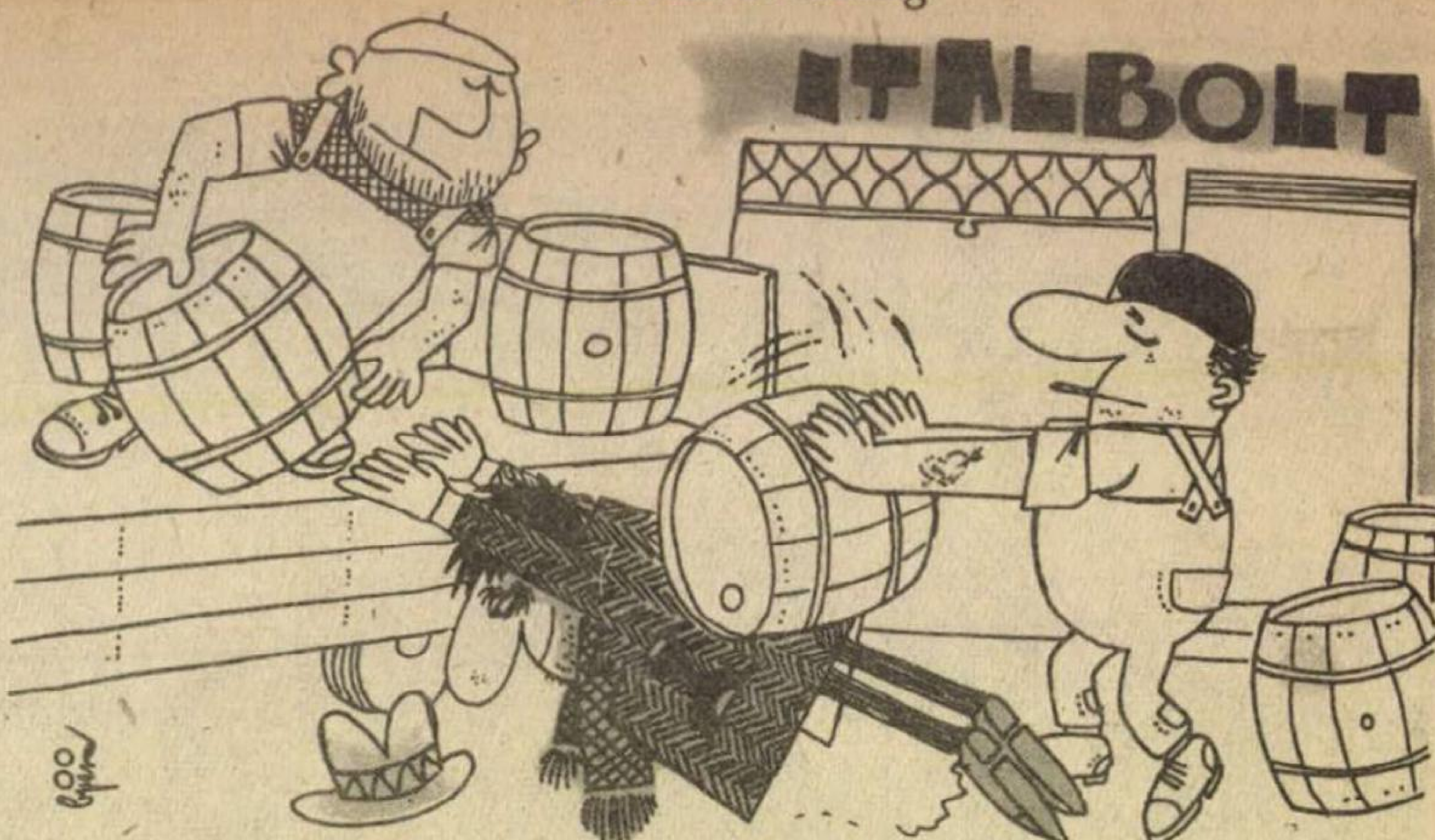
Erdei Sándor rajza

RHODESIAI HELYZETKÉP

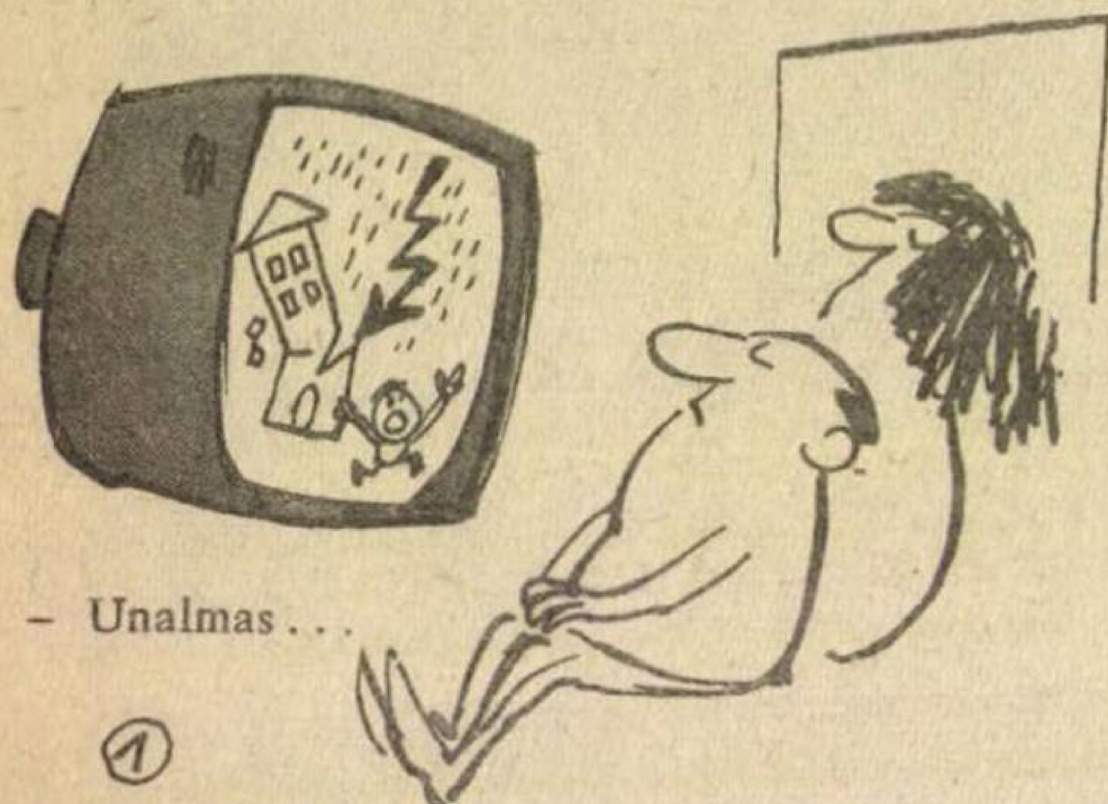

– Hol nem kaptunk még ki?

Áldozatkészség

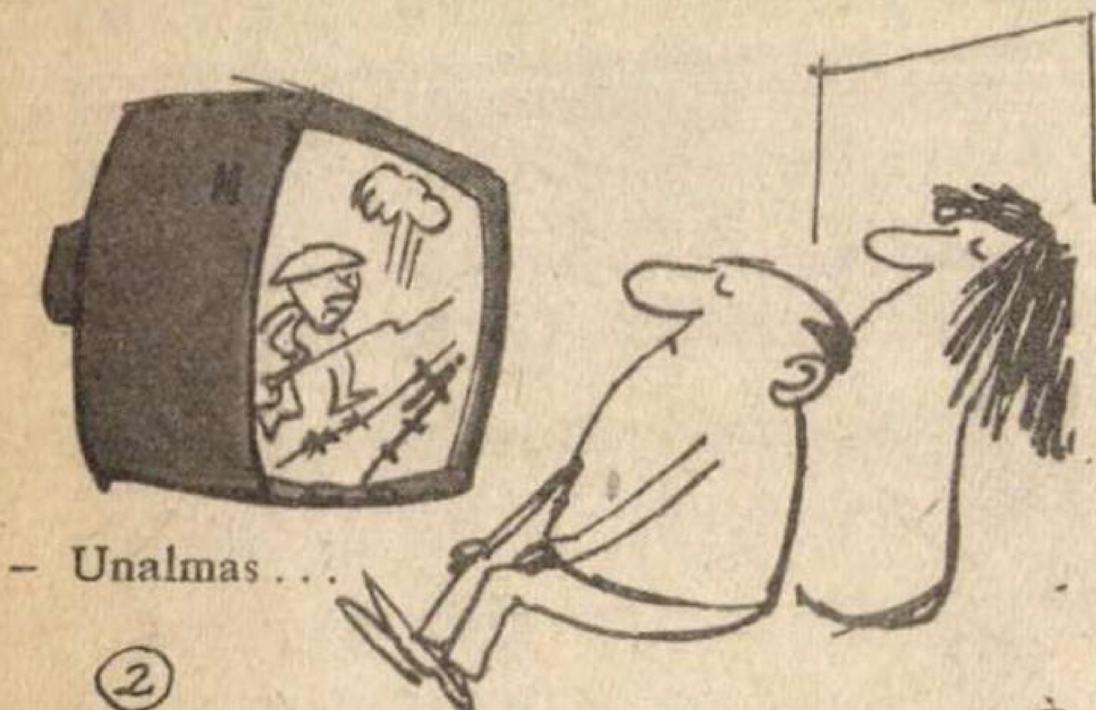

A szenzáció

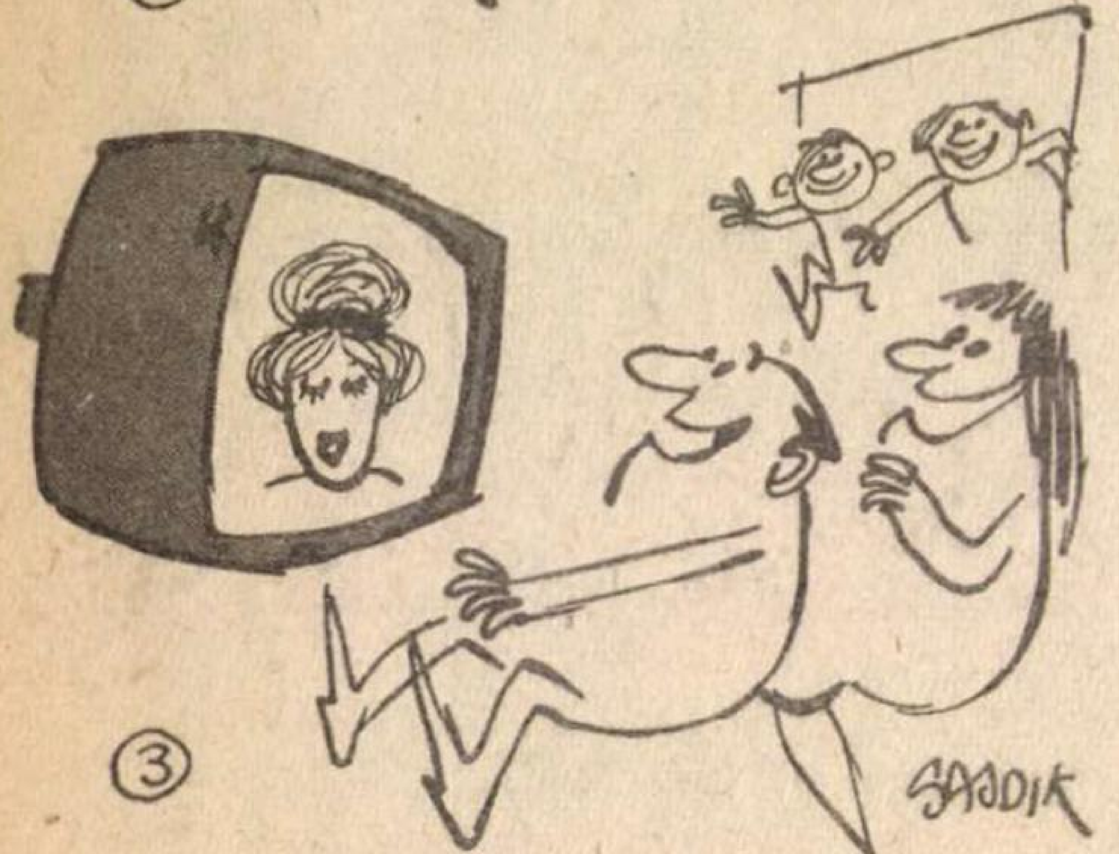
– Unalmas...

①

– Unalmas...

②

③

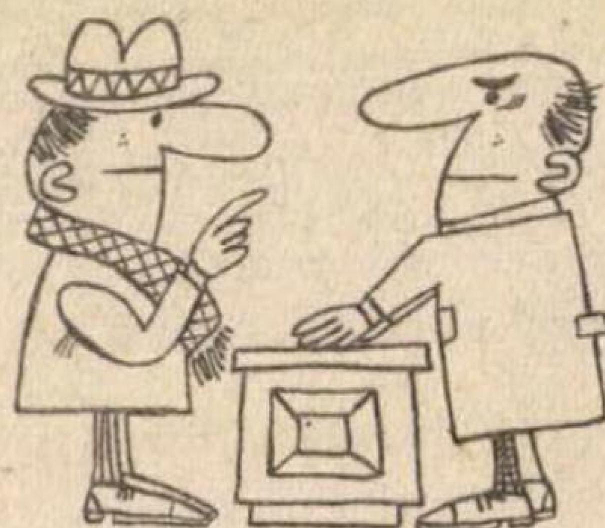
– Jé! Új frizurája van a bemondónőnek!

a hiánycikk, mint olyan

(KÖZGAZDASÁGI TANULMÁNY)

Szocialista társadalmunkban még mindig vannak szép számmal olyanok, akik bár lelkesen építik új társadalmi rendünket, azonban az építéssel együttjáró gazdasági jelenségekkel szemben türelmetlenek. Ilyen jelenségek közé tartozik többek között a hiánycikk is, amely szakembereink megállapítása szerint előadódhat anélkül, hogy termelési szektorainkban akár a legcsekélyebb hiba is kimutatható volna.

Szorgos kutatásaim során arra a meglepő felfedezésre jutottam, hogy a hiánycikkeknek egyedül a fogyasztó közönség az oka, amely egyszerűen felvásárolja azokat. Márpedig amit elfogyasztunk, az természetesen elfogy. Ezt a szakembereink által jól ismert jelenséget persze csak egy gazdaságilag képzett fogyasztó közönség képes megérteni, amelyik tisztában van az összes gazdasági komponensekkel, az áru forgási sebességének tényezőivel, valamint a termelési mutatók egymásra ható összefüggéseivel. Ilyen öntudatos fogyasztó természetesen csak azt vásárolja és annyit, amit és amennyit iparunk termel és kereskedelmünk megrendel, s így hiánycikk sehol nem képződhet. E tételt bizonyítja az is, hogy amelyik árucikkből semmit vagy csak keveset vásárolunk, abban hiány nincs, sőt ezek a cikkek nagy mennyiségben még többszöri árleszállítás után is raktáron maradnak.

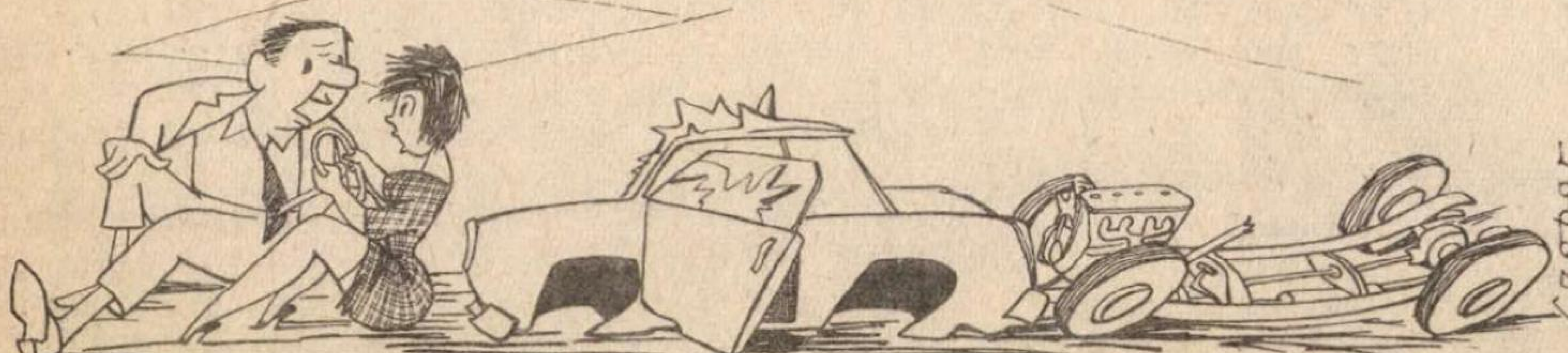
Sajnos, fogyasztó közönségünk nagy része még mindig kispolgári felfogású individualista egyedekből áll, akik minden előképzettség nélkül, pusztán pénzzel a zsebükben ötletszerűen és egyéni ízlésüktől vezettetve eszközlik vásárlásaikat, mit sem törődve a termelési mutatók jelzéseivel.

Az ilyen önző s népgazdaságunk érdekeire fittyet hányó egyének rendszertelen vásárlásai természetesen rossz hatással vannak ifjúságunkra is, amely a felnőttek szertelenségeit még fokozottabb mértékben gyakorolja. Ennek bizonyítására elegendő a legegyszerűbb példa: a gyermek vele született önzése világszerte közismert jelenség, jogos tehát az a következtetés, hogy önző, kispolgári felfogású szülőknek még önzőbb a gyermeke. Persze egy ilyen individuális mentalitású csecsemővel azután még a szakember sem értetheti meg egykönnyen azt az egyszerű gazdasági jelenséget, hogy bár gumiiparunk termelési mutatója a múlt év azonos termelési időszakához viszonyítva 0,18%-os emelkedést mutat, az idei esős nyár miatti gyengébb lasponyatermésünk következtében a gumicucli pillanatnyilag mégis hiánycikk. Hiába ajánlja azonban a jó szándékú eladó, hogy az újszülött a gumiszopóka helyett szopogasson vitamindús malátacukorkát vagy szívjon időnként Daru szivarkát is, a jó tanács lepereg mind a gyermekről, mind a szülőről, s egyikük sem gondol arra, hogy a szóban forgó hiánycikk éppen a tervszerűtlen fogyasztás következménye.

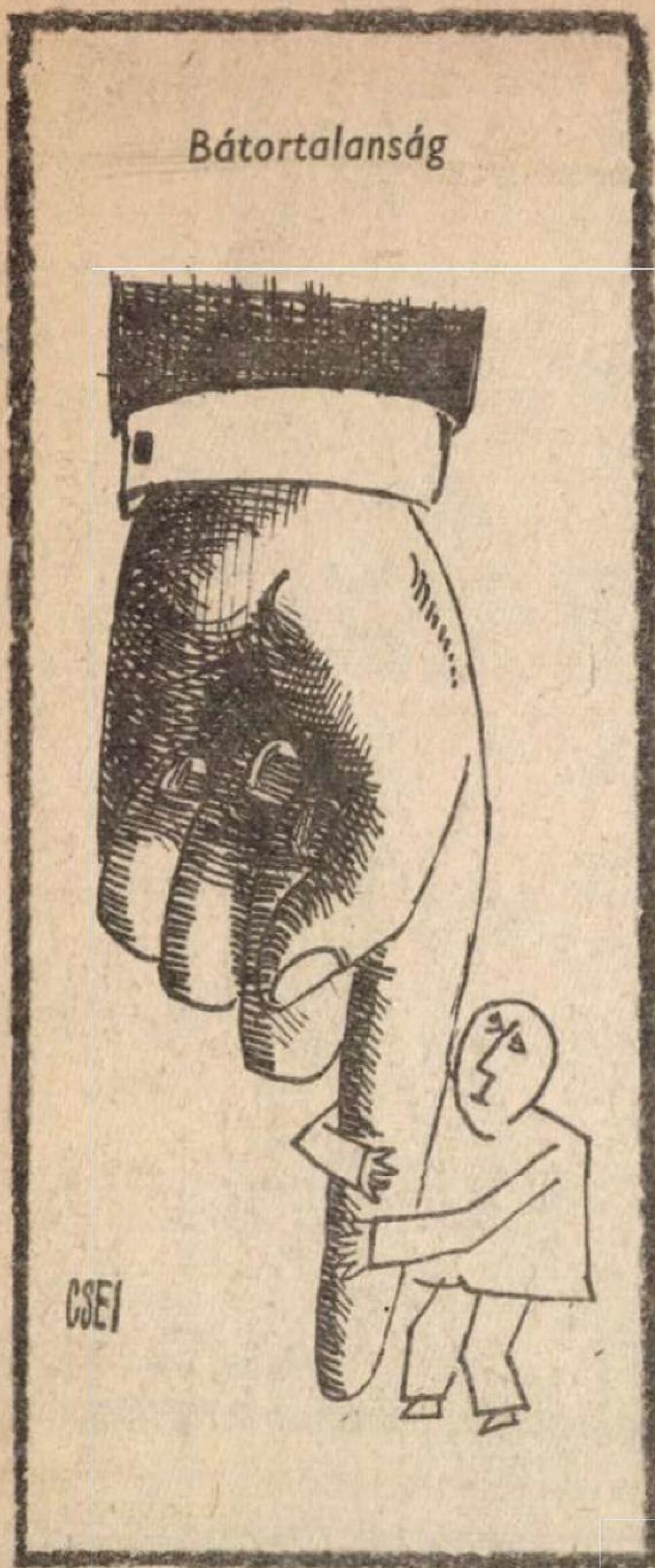
A kérdést sommázva tehát vastörvénynek fogadhatjuk el azt a gazdasági axiómát, hogy ahol fogyasztó nincs, ott hiánycikk sincs; ahol pedig több a fogyasztó, mint az áru, ott hiánycikk képződik. A fogyasztók nagy száma viszont népszaporulatunk természetes következménye, amelyért gazdasági vezetőinket felelősség nem terheli.

Szécsén Mihály

Tanuló-vezető

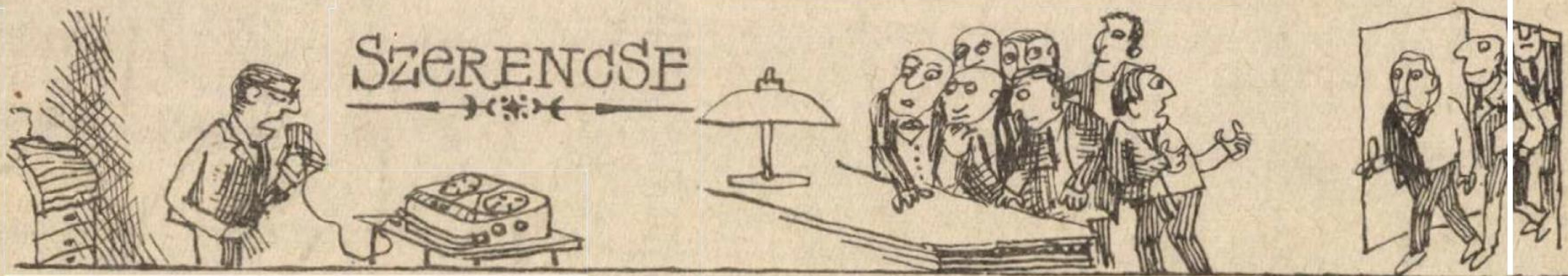
– Nem mondtam, hogy teljesen újak a fékek?!

Csöbörből vödörbe

Gerő Sándor rajza

SZERENCSE

Fantasztikus szerencsém van! No, nem kell irigykedni, nem a lottón vagy a totón. Egészen másban. Szerencsém van például a panaszokkal. Múltkoriban elpanaszoltam valamit illetékes helyen, és alighogy befejeztem a mondókámat, láttam, hogy mindenki hüledezve, álmélkodva néz rám. Zavarba jöttem, azt hittem, nem értik, amit mondok, és újra elmondtam a panaszomat. Miközben beszéltem, más elvtársak is bejöttek a szobába, és azok is csodálkozva, hitetlen arccal néztek rám, majd összecsapták a tenyerüket: nahát, ez nem igaz! Óriási! Fantasztikus! Ez lehetetlen! Először azt hittem, hogy kételkednek a szavamban, de aztán elmagyarázták: ők hisznek nekem, csak a panaszom olyan ritka, mint a fehér holló, illetve még annál is ritkább, mert fehér hollójuk már van, de ilyen panasz még egy darab sem érkezett be hozzájuk. Kiderült, hogy a panaszom minden nyolcvan-száz évben csak egyszer fordul elő, ha előfordul. A fiatalabb tisztviselők azt hitték, hogy ilyesmi nem is létezik, és most íme, nyílt az ajtó, én beléptem, és ajkimról ez a panasz szólt. Rögtön magnetofont is hoztak, és én reszkető hangon, dadogva elkezdtem: „Elmondja Mikes György, 36 éves . . . Az úgy volt . . ."

Nem sokkal később újabb szerencse ért. Illetékes helyen elmondtam egy esetet, azért mondtam el, hogy az illetékes hely okuljon belőle . . . És akkor kiderült . . . Kiderült, hogy az esetem teljesen egyedi eset, annyira egyedi, hogy már egyedibb nem is lehetne. Megtudtam, hogy az esetemből csak egy van az egész világon, egyedülálló a maga nemében, és mint mondani szokták, a párját ritkítja, és még soha senkivel nem fordult elő II. Ramszesz óta. Hazudós csibésznek tartanának — mondották illetékes helyen —, ha nem ismernének, de nem mondják, hogy hazudós csibész vagyok, aki mindenféléket kitalál, csak azért, hogy bosszantsa őket, mert tudják, hogy én nem szoktam valótlant állítani. Éppen ezért köszönik ezt a roppant érdekes, figyelemre méltó egyedi esetet, köszönik, hogy elfáradtam hozzájuk, és gratulálnak a szerencsémhez, amiért épp ezt az esetet szúrtam ki 9764237896547387 eset közül . . .

Hát nincs nekem mázlim? Elmondok egy panaszt, kiderül, hogy muzeális ritkaság. Elmondok illetékes helyen egy esetet, kiderül, hogy egyedi eset, méghozzá nem is akármilyen.

De ez még semmi!

A szerencsém tovább folytatódott. Egy ízben felhívtam az illetékesek figyelmét egy káros jelenségre. S mit gondolnak, mi történt? Az elvtársak közölték velem: irtózatos szerencsém van, hogy felfigyeltem erre a nagyon ritkán előforduló, speciális jelenségre, amely csak akkor vehető észre szabad szemmel, és csak akkor hallható szabad füllel, ha bizonyos speciális tényezők egybevágnak és számos speciális együtthatók együtthatnak. Addig nem is mertek reménykedni, hogy ez a jelenség szembetűnő lesz, hiszen csak speciális szembe tűnik be, bizonyos speciális légköri viszonyok között, de akkor se mindig. Az elvtársak nem győzték eleget hangsúlyozni: milyen ritka jelenség szem- és fültanúja voltam, és nagyon köszönték, hogy elmondtam nekik . . .

Most már nem is merek elmondani, szóvá tenni semmit.

Félek, hogy megint szerencsém lesz.

Mikes György

Az első randevú

– Hát nem zenekedvelőt keresett az apróhirdetésében?

Megoldás

– Miért ül itt az esőben?
– Mert otthon beázik a lakásom . . .

Üldözési mánia

– Elég! – emelkedtem fel a presszó-asztalka mögül. – Egyetlen szót erről a témáról, és azonnal itthagylak! Mégiscsak nevetséges, hogy egy felnőtt, értelmes ember másról se tudjon beszélni . . .

– Igazad van – húzott vissza Feri a székre. – Tökéletesen igazad van. Hosszú évek után végre összefutunk, és én akkor is ilyen borzalmakkal traktállak. Csak, tudod, szerettem volna, ha te is megérted, hogy amit ez a szörnyeteg művel velem, az már túlmegy minden határon, az már valami egészen különleges . . .

– Semmi különleges! Mit gondolsz, te vagy az egyetlen, aki úgy érzi, hogy pikkel rá a főnöke? Ez magyar népbetegség! Naponta ezrével adódnak vélt sérelmek . . .

– Vélt sérelmek?! Jó, akkor csak ezt hallgasd meg, ma délben történt. Csoportosan ballagtunk le az ebédlőbe, és ő a lépcső közepéről páros lábbal ráugrott a tyúkszememre! Persze, úgy tüntette fel, mintha csak véletlenül . . .

– Nem érdekel! – csaptam az asztalra ingerülten. – Semmi sem érdekel, ami a főnököddel kapcsolatos! Ember, hát nincs száz más dolog a világon?! Mesélj a gyerekeidről! Hogy vannak?

– Kösz, a kicsivel nincs semmi baj, de a nagyobbik, sajnos, influenzás. Szerettem volna egy nap fizetés nélküli szabadságot, hogy én is otthon legyek, mikor jön az orvos. Beóvakodtam hát ehhez a Sobri Jóskához, előadtam szerény kérelmemet. Ő barátságos arccal, figyelmesen végighallgatott, aztán lehajolt, mintha a cipőfűzője oldódott volna ki, és megrántotta a szőnyeget, amin álltam! Képzelheted . . .

– Ugyan, rémeket látsz. Mondd, mit szólsz a Vasas bajnokságához? Emlékszel, amikor mi rúgtuk a bőrt, suli után, a Haller téren? Te mindig balszélsőt játszottál . . .

– Volt ott egy srác – révedt maga elé Feri –, az sohasem a labdát nézte, csak azt, hogy mikor talpalhat belém, lökhet fel, vagy fejelhet a hasamba. Minden ok nélkül. Pontosan úgy viselkedett, mint most ez a biatorbágyi rém. Ha hiszed, ha nem, a múlt héten szándékosan lelocsolta az új öltönyömet egy üveg kínai tussal . . .

– Ezt nevezik üldözési mániának – jegyeztem meg szánakozva. – Komolyan képzeled, hogy ennek a felelős, vezető beosztású férfiúnak nincs más életcélja, mint hogy téged úton-útfélen gyötörjön?

– Fején találtad a szöget! Tegnapelőtt például együtt utaztunk a liften, és . . .

– És megyünk! – fejeztem be a mondatát. – Sétálunk pár percig a friss levegőn. Kiszellőzteted a kobakodat. Jó?

Engedékenyen bólintott, fizettünk, felvettük a kabátunkat, és a zsúfolt presszó székeit kerülgetve a kijárat felé igyekeztünk. Elöl Feri, lehorgasztott fejjel, üldözési mániába merülten . . . Ha az utolsó pillanatban el nem kapom, átesik az egyik vendég lábán.

– Te őrült! – húztam odébb gyorsan. – Legalább nézz magad elé! Vagy most is a főnököd gáncsolt el?

Feri hátrafordult, és kényszeredett mosollyal megemelte a kalapját.

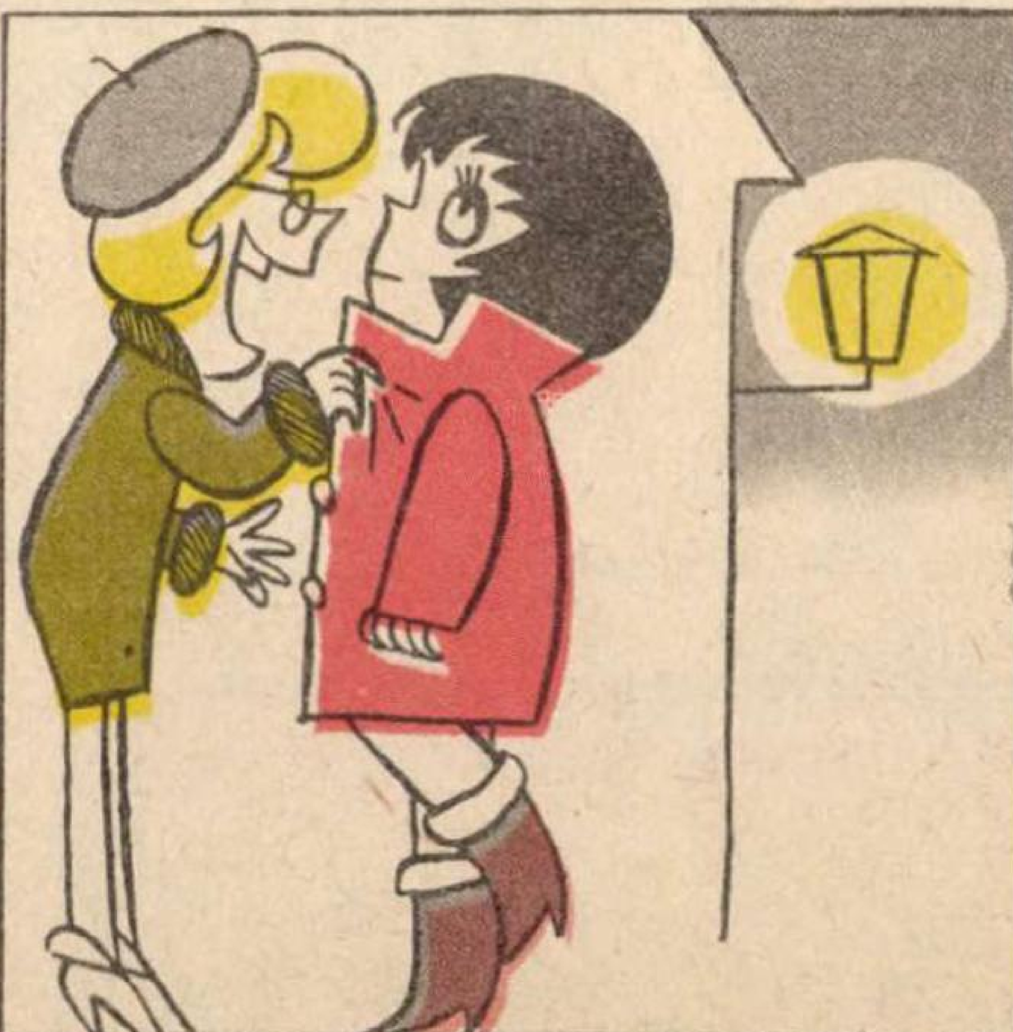
– Persze hogy ő – súgta a fülembe. – Mindenhová utánam jön. Majd vigyázz rám, amikor odakünn átmegyünk a zebrán, mert kocsija is van. Legutóbb is csak a véletlen szerencse mentett meg . . .

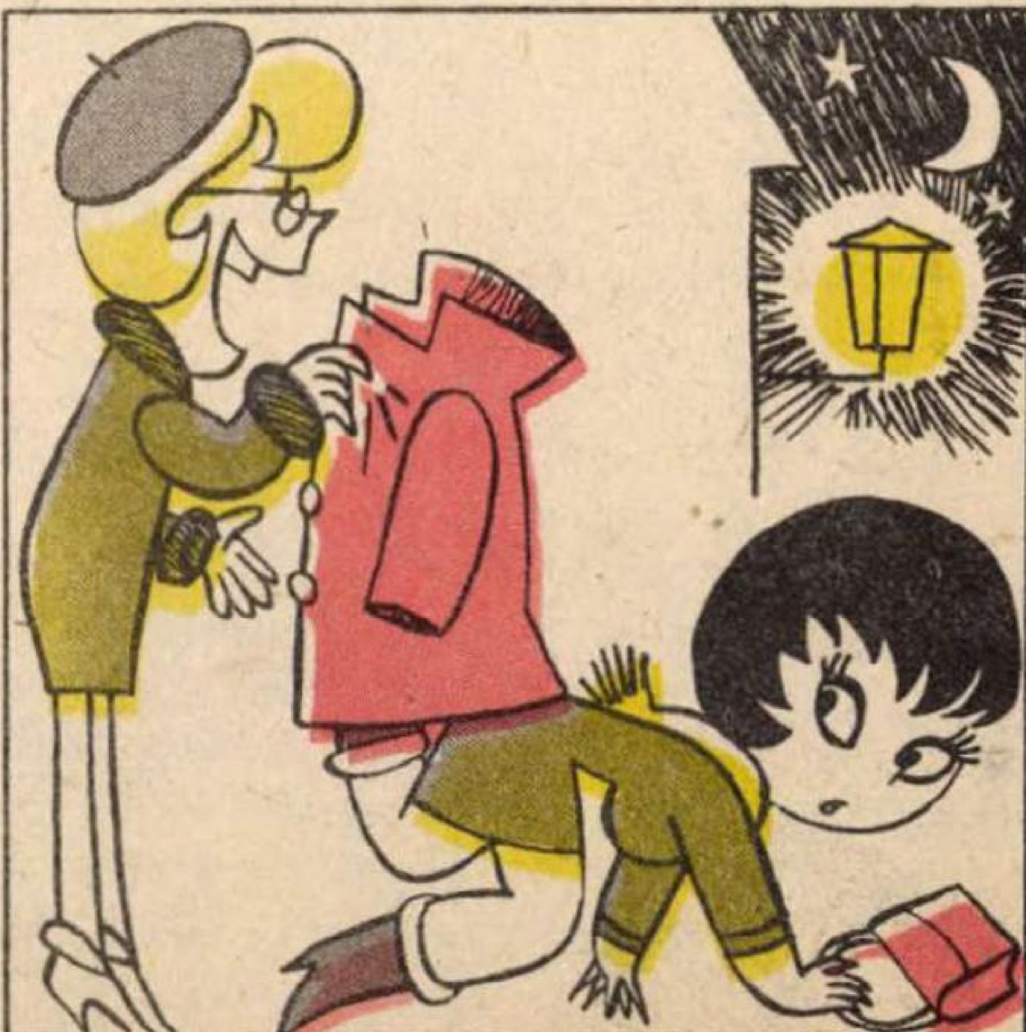
Kürti András

Pusztai Pál rajza

Jucika beszédes barátnője

Vietnamban

– Én most elenyésző vagy súlyos veszteség vagyok?

ÖNKISZOLGÁLÓ BOLT

Szükségét érzem sajtnak, sónak,
méznek,
Félek, ma megint tolvajnak néznek.

IFJÚ PÁR

A szemükben derűs mosoly,
Beszélgetnek arról, erről,
Jókedvüknek oka komoly,
Most jöttek a válóperről . . .

PINCÉREK RÉME

Ekképp zsörtölődik ridegen:
— Mért hozza a kocsonyát hidegen?

EGY ÚJSÁGHÍR NYOMÁN

Tíz éven át sikkasztgatott,
Amíg végre észrevették,
Ezzel kapcsolatban, kérem,
Egy aprócska kérdést tennék:

Tíz év alatt nyolcszázezer,
Ez a távlat igen csábít.
Vajh az elsikkasztott összeg
Nyugdíjába beleszámít?

Galambos Szilveszter

Legénylakáson

Aggódó feleség

– Megőrültél, Lajos? Kalap nélkül?!

Kedves

A „kedves" valamikor nagyon kedves, derűs szó volt. Anyák szólították így gyermekeiket, férjek a feleségüket, házasságuk korai szakaszában.

Nagyot dobbant hát a szívem, mikor jó néhány év előtt ismét divatba jött ez a szó. A 98 765-ös vendéglátóipari egység pincére kedves vendégnek szólított. Azt hittem, a borravaló reménye csalta ki belőle a szívmelengető szót, de csakhamar be kellett látnom, hogy tévedtem. A villamoskalauznak például halvány reménye sem volt, hogy hetven fillérnél többet kapjon egy átszállóért, mégis egy szép napon azt mondta: kedves utas.

Mikor pedig a bolti kiszolgáló is azt kérdezte, hogy mit óhajt a kedves vevő, úgy éreztem, a „kedves" az egymás iránti szeretet, türelem és megértés jelképe lett.

Aztán mégis eljött a nap, mikor valaki valahol azt mondta: Kedvesvevő. Így, egy szóban: kedvesvevő, és olyan hangon, mint mikor húsz évi házasság után egy férj a háztartáspénzen veszekedve azt mondja a feleségének, hogy: nézd, kedves fiam ...

Vagyis a „kedves" zülleni kezdett. A lejtőn pedig, mint mondani szokták, nincs megállás. Még kissé szíven ütött, mikor a kalauz gúnyosan rám kiabált, hogy méltóztatna beljebb vánszorogni a kedvesutas, de mikor a házmester azt mondta, hogy nem törik le a kedveslakótárs keze, ha maga viszi le a szemetet, már úgy éreztem, minden mindegy.

Akkor a „kedves" már annyit se ért, mint a világégés előtt, mikor a nagysága megkérdezte a cselédszerzőben az új lánytól, hogy mennyi időt szolgált az előző helyén, kedves ...

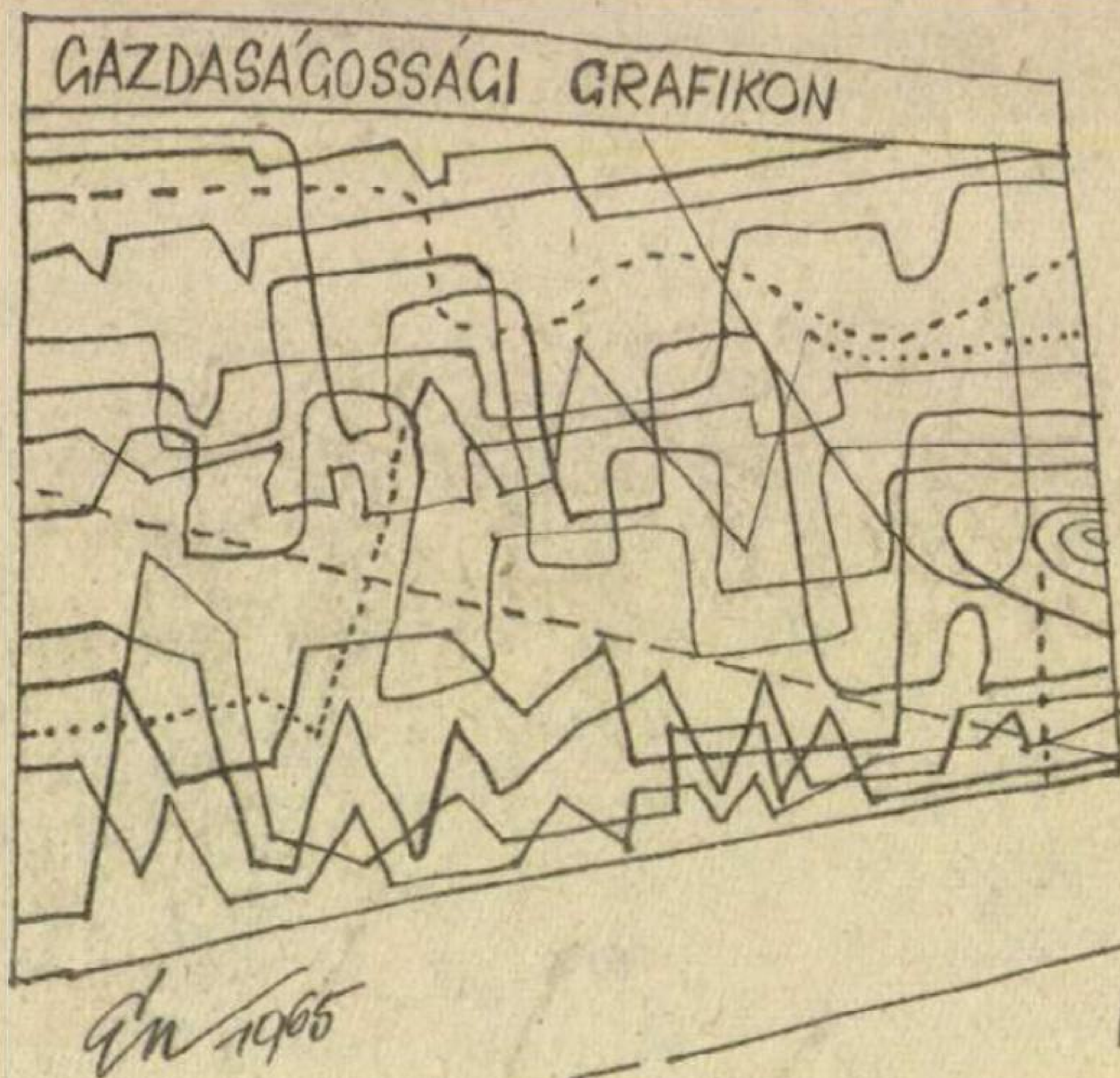
Végül a „kedves" erkölcsi halálának is tanúja voltam.

Az egyik áruházban valaki panaszlevelezőlapot kért, melyet az eladó eme szavakkal nyújtott át: „Pukkadjon meg a kedvesvevő!"

Fülöp György

A gyárban

Endrődi István rajza

Minosz igazgató: Ha ezen a labirintuson kiigazodik, kinevezem főmérnöknek.

(Villámtréfa)

Szín: polgári lakás, valahol a fővárosban.

FÉRJ *(belép az ajtón):* Szervusz, fiacskám! Na, mi van?

FELESÉG: Végre itt volt!

FÉRJ *(örömmel):* A szakértő?

FELESÉG: Az.

FÉRJ: És mit mondott?

FELESÉG: Azt mondta, hogy nagyon sajnálja, de csak a színtiszta valóságot igazolhatja a Tanács Átépítési Osztálya felé.

FÉRJ: Mást nem mondott?

FELESÉG: De igen. Még azt is mondta, hogy a múltkor egy helyen kétezer forintot akartak a zsebébe csúsztatni, egy másik helyen pedig kétezerötszázat. Mert egyesek azt képzelik, hogy manapság anyagi alátámasztással mindent el lehet intézni!

FÉRJ *(szomorúan):* Tehát végül is, nincs meg a papír.

FELESÉG: De megvan.

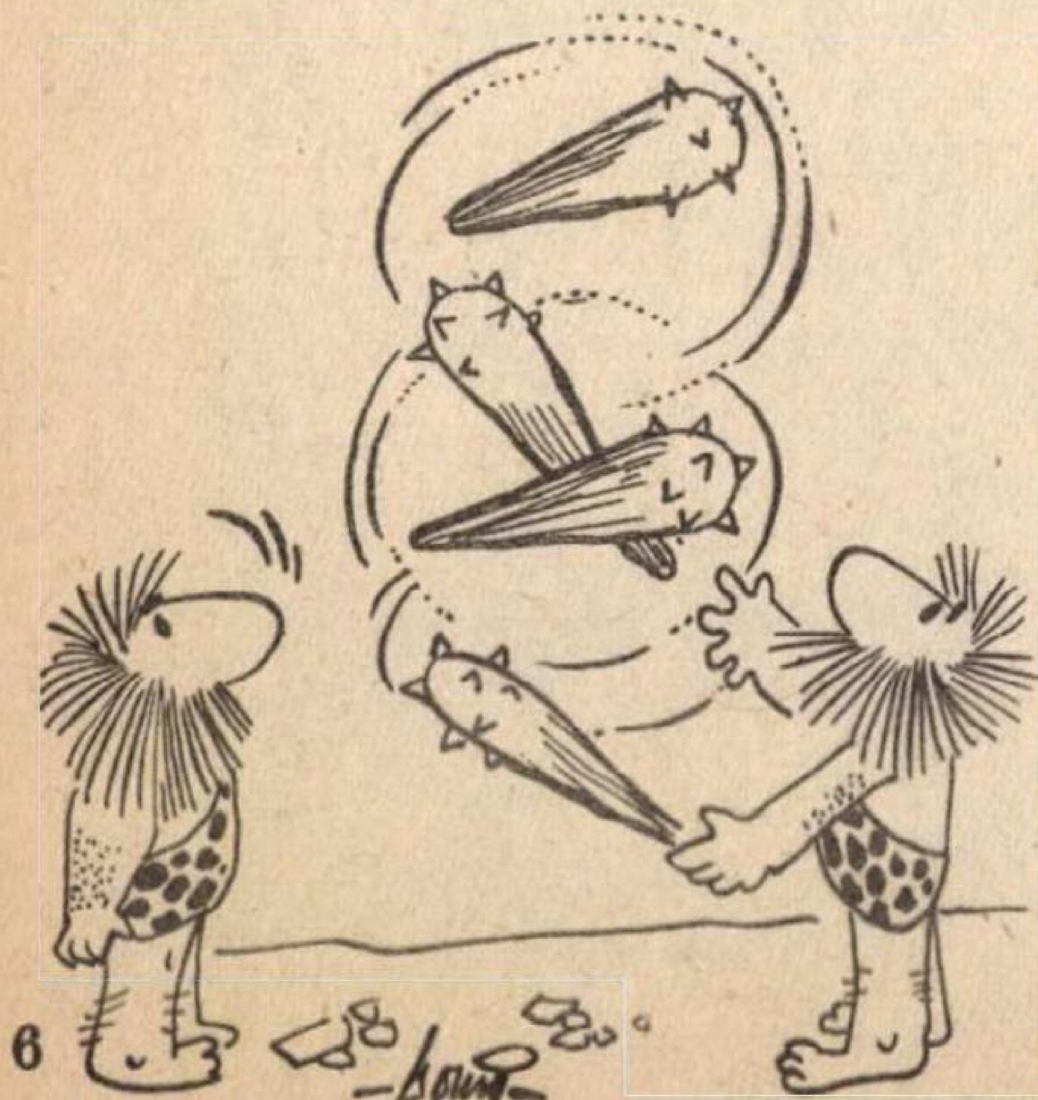
FÉRJ: Hogyhogy?

FELESÉG: Adtam neki egy százast ...

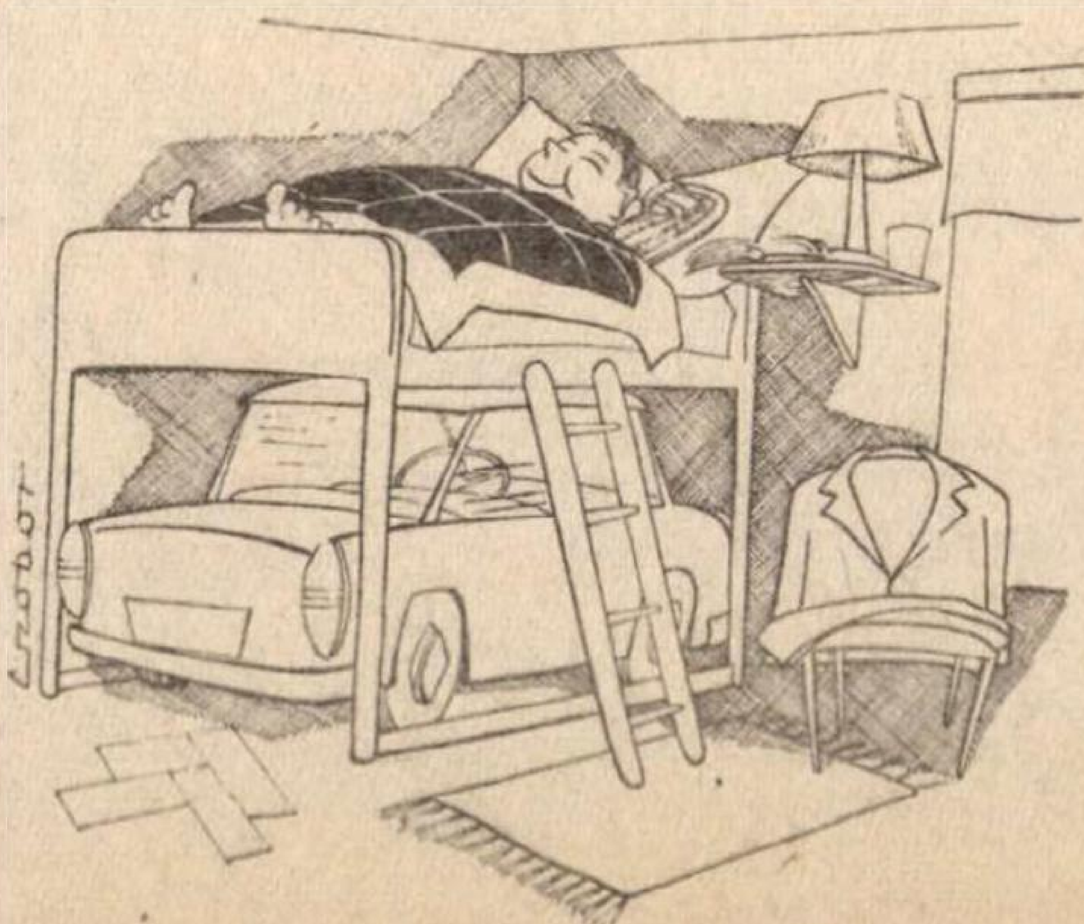
FÜGGÖNY

D. F.

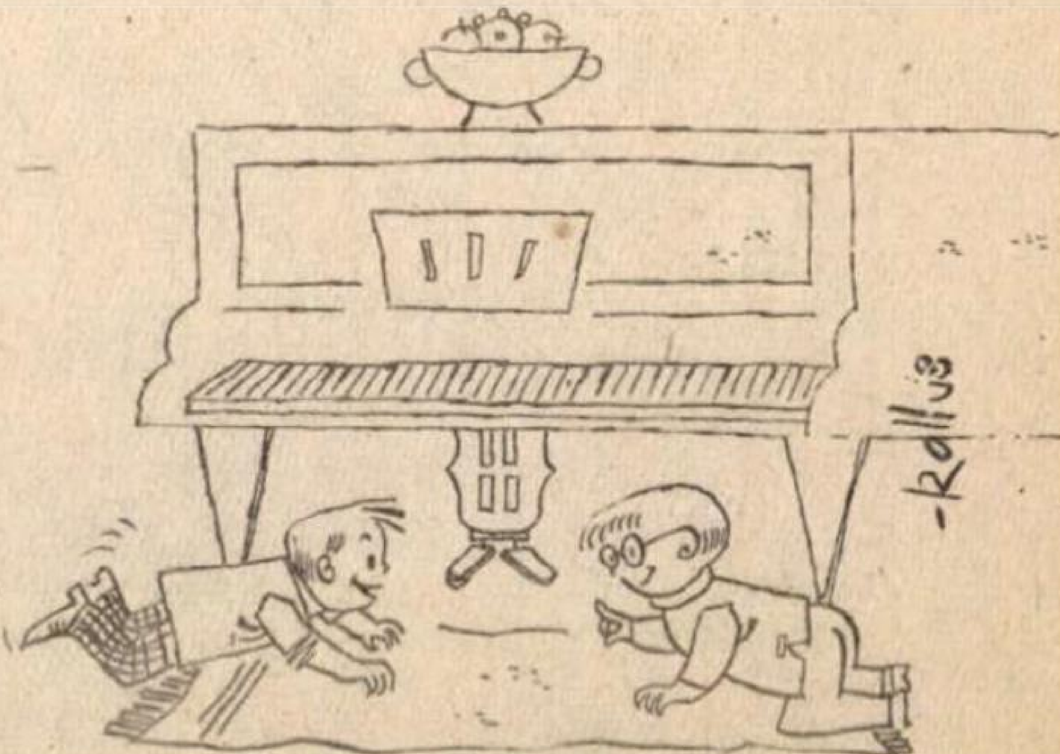
Ősbemutató

Garázs-gondok

Autókorszak

– Látod, Peti, az a kuplung, ez meg a gáz ...

DIMITER SZIMIDOV:

Sporttörténet

Meleg júliusi délután. Robog a vonat. Az egyik másodosztályú kocsiban nyolc ember és egy kisgyerek. Velem szemben egy ifjú ül: tizenhét-tizennyolc éves lehet. Valamit jegyezget. Bonyolult ákombákomokat firkál a jegyzetfüzetébe. Hirtelen felkapja a fejét, és így szól:

– I-i-i-gen. Lehetséges. Nagyon is lehetséges.

– Mi lehetséges? – érdeklődik az egyik utas.

– Lehetséges, hogy a „Levszki S. C." az élre kerül.

A kocsi több utasának teljesen közömbös, hogy a „Levszki" az élre kerül-e vagy sem. De azért valaki megkérdezi:

– Hogyan? Hiszen a „Levszki" tegnap még az utolsó előtti helyen állt!

– Akarja, hogy megmagyarázzam? – kérdezi az ifjú, és felragyog a tekintete. – Nagyon egyszerű dolog. Épp most számítottam ki. Tegnap a „Levszki" még az utolsó előtti helyen volt. De hol van most? A hetediken. A hetediken, de kiváló formában. Az első helytől csupán a várnai „Szpartak", a plovdivi „Szpartak", a ruszei „Szpartak", a VVSZ, a DNA, a VMSZ és a CDNA választja el. Igaz?

– Ez igaz?

– Hát most figyeljen tovább. Ha a következő találkozón a burgaszi „Szpartak" megveri a CDNA-t, a pleveni „Szpartak" előnyt szerez a várnai „Fekete Tenger"-rel szemben, a várnai „Szpartak pedig kiüti a DNA-t a nyeregből, a „Levszki" kétségkívül a második helyre kerül. Csupán a CDNA előzi meg... Mindez így történik, ha a VVSZ és a VMSZ döntetlent játszik, a pleveni „Szpartak" pedig elveri Plovdivban a DNA-t. És még egy feltétel...

– Éspedig? – kérdezik most már karban a többi utasok, a kíváncsiságtól égve.

– A „Levszki"-nek meg kell nyernie minden ezután következő meccsét! És azután...

– Van még hátra valami?

– Van. A „Levszki"–CDNA mérkőzésen a „Levszki"-nek legalább két gól előnyt kell szereznie...

Mindnyájan fellélegzünk.

– Maga futballista? – kérdezi az egyik utas, ugyanaz, aki az előbb még szundikált, de most már végleg elszállt a szeméből az álom.

– Nem – feleli az ifjú – Gyógyszerészgyakornok vagyok Trojánban.

A mozdony felbődül, mint egy éhes borjú, és lelassít. Megérkeztünk Cserven Brjágba. Megragadom bőröndömet, itt leszállok. Velem együtt leszáll a gyógyszerészgyakornok is.

– Egy utas, tudja, annak a kisgyereknek a mamája, megkért, hogy hozzak egy kiflit – magyarázza nekem, és segít leemelni a bőröndjeimet.

Az állomás büféjében nagy a zsufoltság. A terem mélyén a bömbölő rádiót tíz-tizenöt ember veszi körül, figyelmesen hallgatják a Bulgária–Magyarország mérkőzést. A magyarok egy góllal vezetnek. Hirtelen hatalmas üvöltés. Egyenlítettünk!

Megnyugodva a kijárat felé indulok, de egyszer csak földbe gyökerezik a lábam, a meccset hallgató fiatalok között ott áll, fülével a készülékhez tapadva, az én fiatal, futballrajongó úti-társam. Magával ragadta a szenvedély. A szeme ragyog, száját összeszorítja izgalmában. Ingujjban áll, de így is csorog róla az izzadság. Egyik kezében virsli, kenyérrel, a másik kezében egy kifli. Ebben a pillanatban a meccsen kívül semmi más nem létezik a számára.

A peronról elnyújtott füttyszó hallatszik, majd kiáltások, és a vonat lassan kipöfög az állomásról.

Amikor már az utolsó kocsi is eltűnik, az állomás büféjéből a futballrajongó ifjú száguld kifelé, kezében az elemózsiával. Megáll azon a helyen, ahol röviddel azelőtt még a vonat vesztegelt: csupán a fénylő síneket látja, amelyek mintha gúnyosan nevetnének rá.

A fiatalember néhány másodpercig döbbenten tétovázik. Mintha nem tudná magának megmagyarázni, mi is történt! Hiszen alig öt perce még itt állt a vonat... Alig öt másodperce!... És már sehol sincsen... Akarva-akaratlanul is a büfé felé indul, majd lehajtja a fejét, és a peronon álló ügyeleteshez fordul, aki részvevőn néz felé.

A büfében síri csönd. A bemondó éppen most közölte, hogy a magyarok még egy gólt lőttek...

Bolgárból fordította: Karig Sára

Csel

Sajdik Ferenc rajza

– Na, ki van itt?

DECEMBER

Egyetlenegy légy sündörög már csak körültem –
Tudja, hogy nem bántom, tudja, hogy könyörüen
Figyelgetem fáradtas, rövidke röpteit,
Tudja, hogy én vagyok az, ki élelmet terít
Székre meg asztalra, hogy ő ne haljon éhen,
Hogy az emberek decemberében is éljen:
Ne légy még légy iránt sem könyörtelen, ember!
Gondold meg: sorsodban is jöhet dér, december!

Gömöri Jenő Tamás

Új telefont kapott

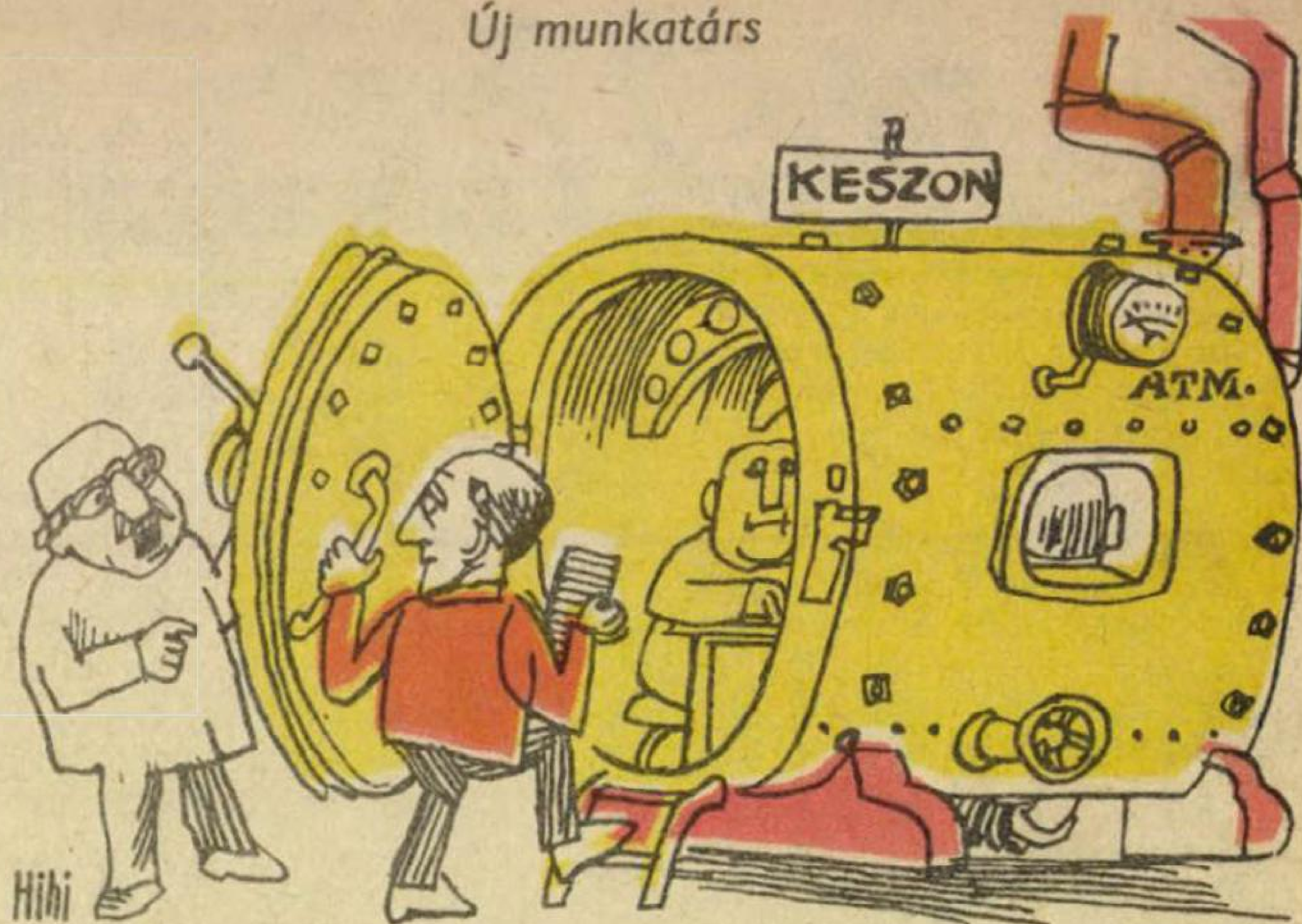

– Gratulálok! Iker!

Bonni Mikulás

Új munkatárs

– Ha kibírja itt egy óráig, felvesszük a panaszirodára.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két professzor találkozik az utcán, és beszélgetnek.

– Én nagyon szeretem a magányt. Imádok egyedül sétálni.

– Én is. Talán ezentúl együtt sétálhatnánk...

*

Povács rémesen rossz ebédet kap a vendéglőben.

– Na, ezt a helyet se fogom ajánlani a barátaimnak – fakad ki.

A pincér meghajol és nyájas hangon mondja:

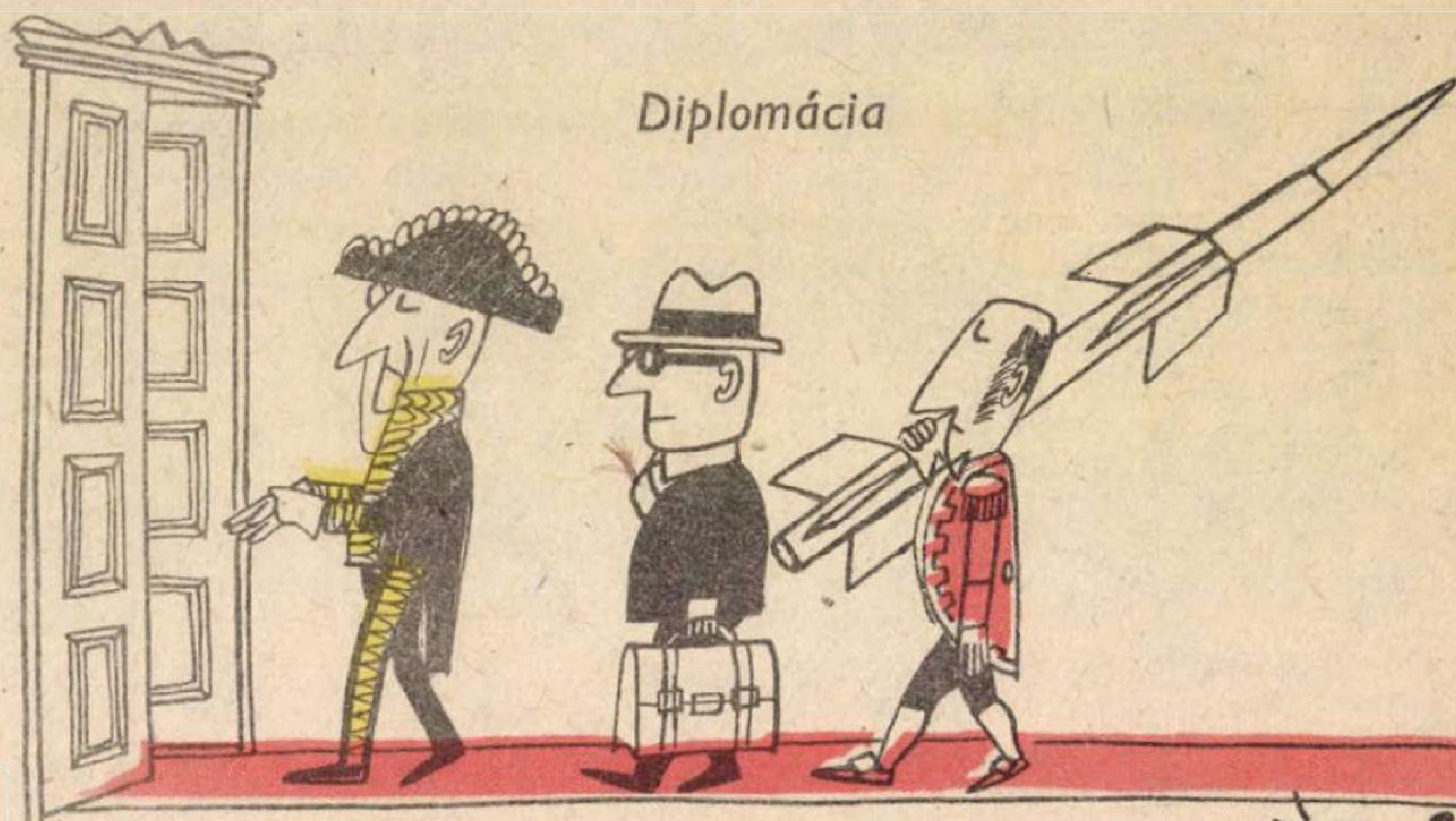
– Méltóztassék talán az ellenségeinek ajánlani.

Őszi csapadék

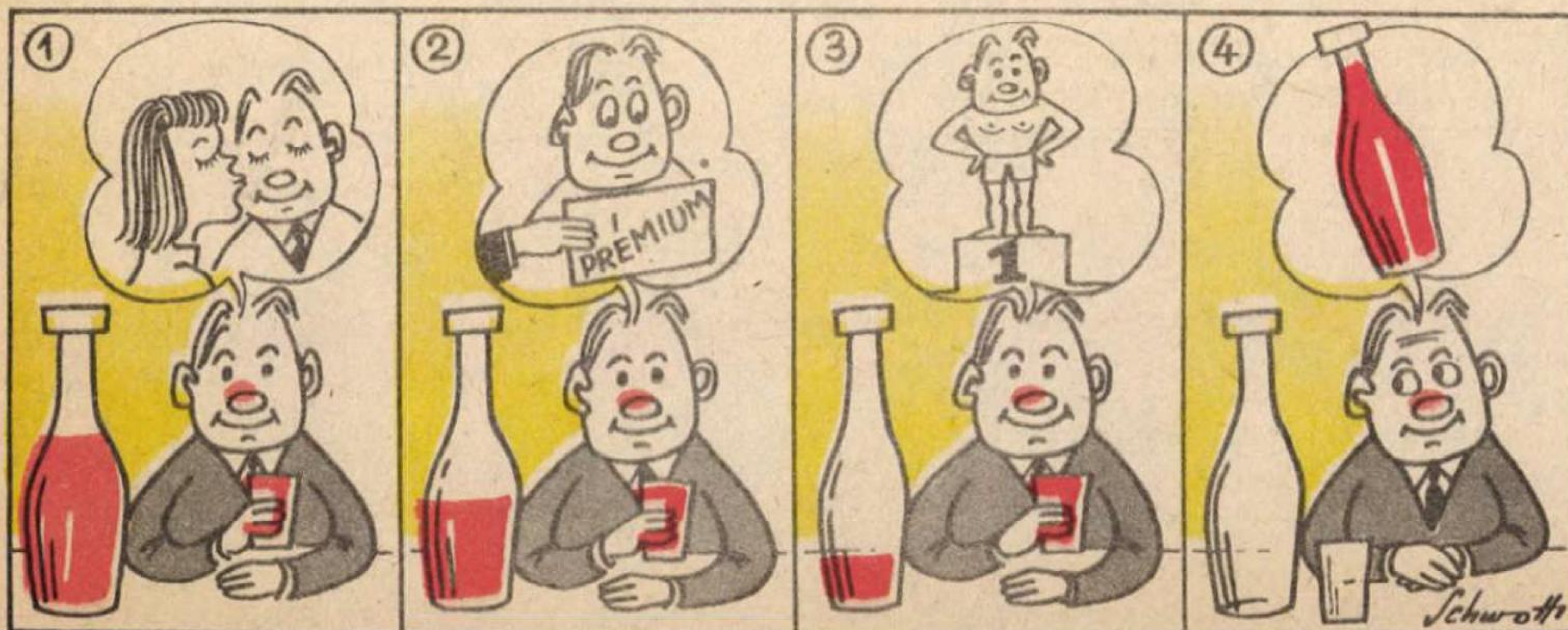

– Legalább mondj valami mezőgazdasági terményt, amire jó ez az eső!...

Diplomácia

Vágyálmok az italboltban

BIZALOM ELVISBEN

A nemzetközi táncdalénekes világban nagy feltűnést keltett, hogy az amerikai RCA-lemezgyár újabb tíz esztendőre kötötte le Elvis Presleyt. Ami annyit jelent, hogy a Nagy Elvis már túl lesz a negyvenedik életévén, amikor még mindig énekel.

A sok ifjú táncdalénekes mellett valóban nem árt már egy örökifjú...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSEPPKŐBARLANG

Ez év májusában a negyedik emeleti lakásom felett levő esőcsatorna előbb egy, majd mind több helyen kilyukadt, s lassan-lassan a szitához lett hasonlatos.

A házfelügyelő be is jelentette a hibát a VI. kerületi Társasházkezelőség illetékeseinek, s utána többször is sürgettük az intézkedést személyesen és telefonon. Ígérték is, hogy utánanéznek a panasznak, de az ígéret beváltását húzták, halasztották. Közben az én lakásomban a mennyezet és az oldalfal nagy része beázott.

Október 20–22 között dolgoztak ugyan a csatorna kijavításán, de az esővíz továbbra is ráfolyik a falra, a falról az ablakra, onnan a szobába.

Kérem a házkezelőséget, intézkedjék a beázás végleges megszüntetése érdekében, mielőtt még cseppkőbarlanggá változna a lakásom!

özv. Tallián Gyuláné

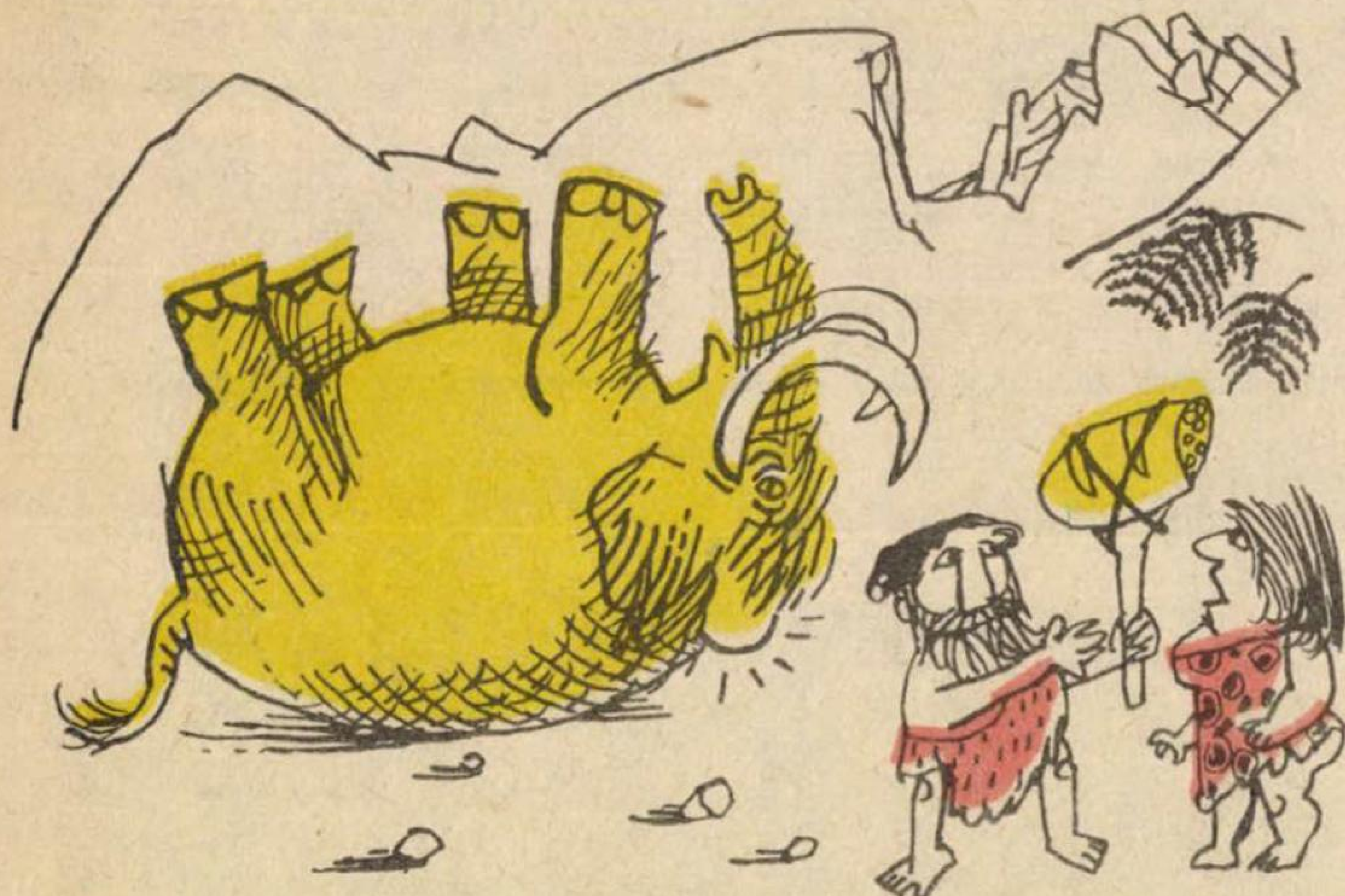
Budapest, VI., Bajcsy-Zsilinszky út 61. IV. 2.

Eszpresszó

Várnai György rajza

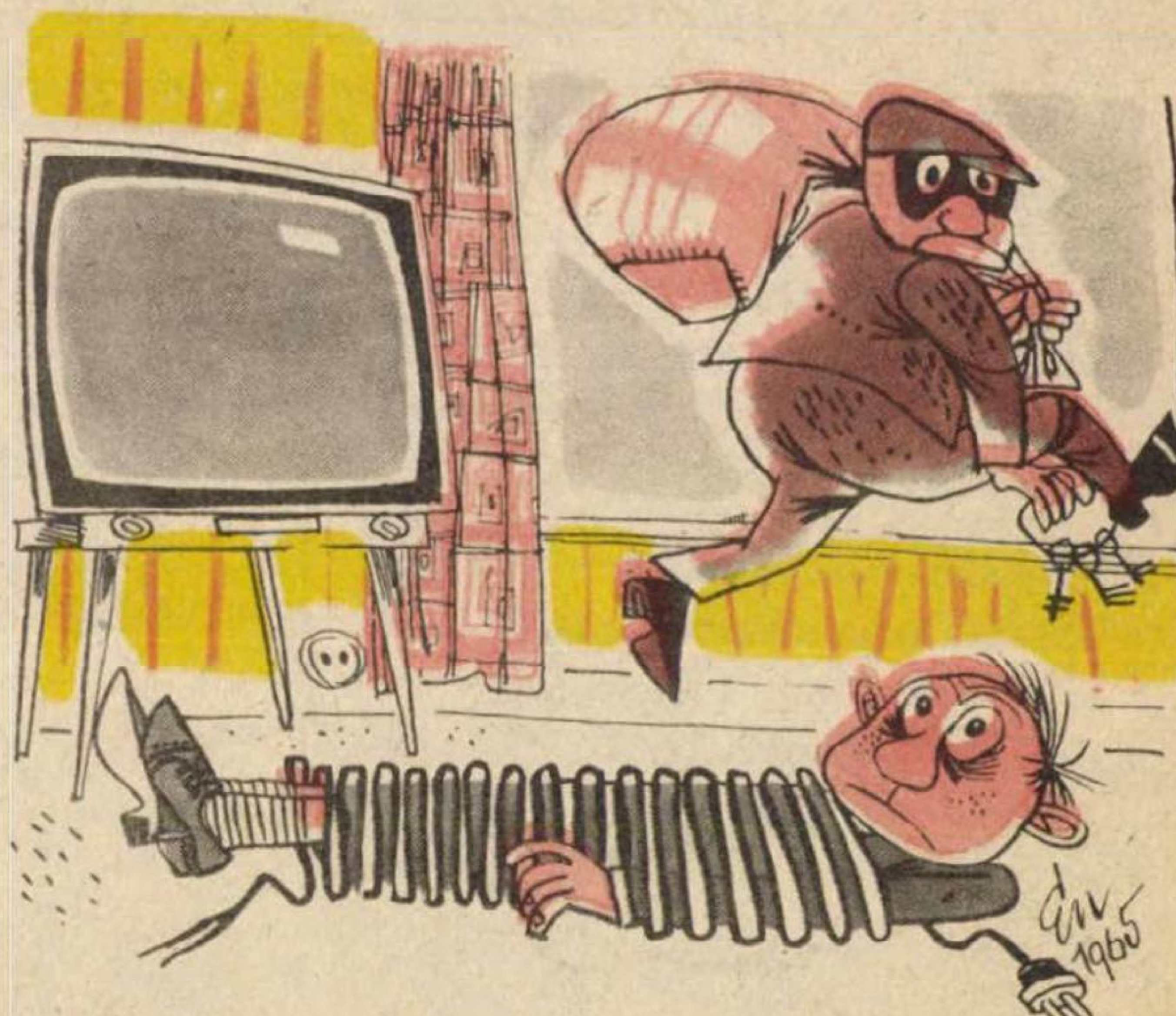

Alapos munka

– Ezzel csináltam! Szombati kenyér ...

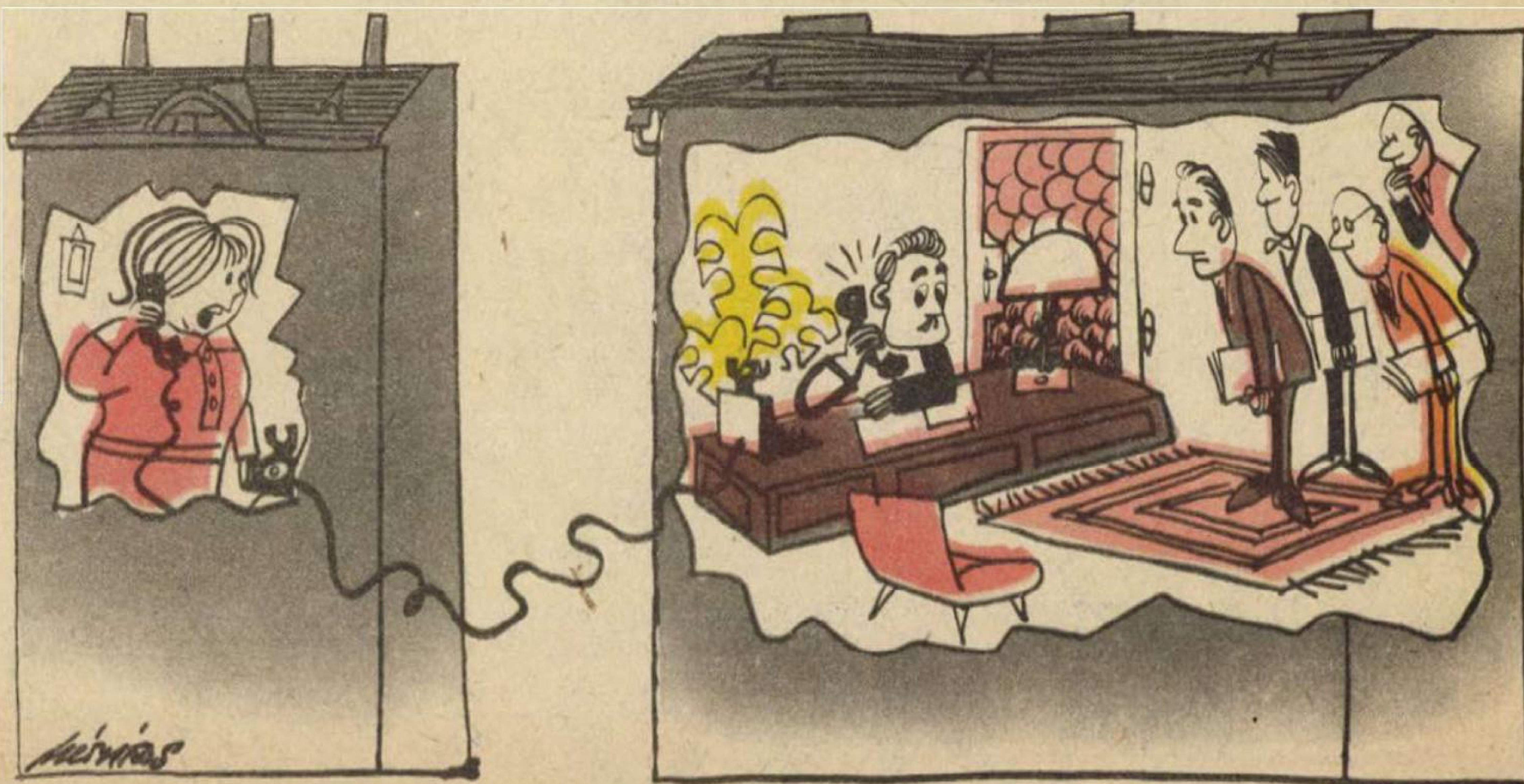
Balszerencse

– Ezt a pechet! Nem nézhetem a tévét, pedig egy jó krimit játszanak!

Senki sem próféta ...

– Írod, fiacskám?! Hozol öt deka vajat, tíz deka téliszalámit ... !

KIS HIBÁVAL

Belebotlok, pedig
csöppet sem kerestem:
hány „alkalmi áruház” van
e szép Budapesten!

Ezekben tömérdek
leértékelt holmi,
amelyeket meg lehet ott
olcsón vásárolni.

Mit is kapni? Persze
te már rögtön sejted:
árut „csekély hibával”, vagy
magyarul, selejtet.

Néha elmélázom
s gondolkodva kérdem:
kik gyárthatják e hibákat
ilyen mennyiségben?

Mert ha így haladunk,
nem kell soká várnom,
még valóra válik egyik
igen furcsa álmom.

Miközben szemembe
a látomás rászáll,
megállok egy gyönyörű gyár
díszes kapujánál.

Rá van írva, ami
nem is lehet szebb már:
„Többszörösen kitüntetett
kiváló selejtgyár.”

Lovászy Márton

Ínyenc

APRÓSÁGOK

Szeretett fővárosunkban imádják a kicsinyítést. Mint köztudomású: télen csokit eszünk, nyáron fagyit, és Lellén töltjük a szabit. Mégis meglepett, amikor Elemér barátom elszontyolodva közölte:

– Bekaptam egy fegyit.

Gondoltam, az őszi influenza új fajtájáról van szó, és ezért vigasztalóan odavetettem:

– Az ilyesmi gyorsan elmúlik.

Mire ő:

– Jó, jó, de péntekig mégis idegesít. Akkor lesz a fegyelmi tárgyalásom.

Igazi pesti udvariasság. Még a fegyelmit is becézzük.

Az Egyesült Államok után Anglia áll a második helyen a válások statisztikájában. A sok válóper között mégis külön foglalkoznak a lapok a McCarthy házaspár válóperével. Daphne McCarthy indította a keresetet a férje ellen. Mindkettőjük hibájából mondta ki a bíróság a válást. Mi ebben az érdekes! – kérdezheti az olvasó. A válasz: Georg McCarthy, aki 14 évig élt „boldog” házasságban a nejével, alapítója és elnöke a „Válás elleni Ligának.”

A berlini bíróság érzékeny az árnyalatokra. Bartók Éva, a magyar származású színésznő, aki a Vénuszt játssza egy operettben, beperelte a Mars megszemélyesítőjét, bizonyos Paul Westermeyert, becsületsértés címén. A vád: a kolléga esténként ahelyett, hogy szerepe szerint azt mondaná neki: „Szép vagy, Vénusz!” – így fogalmazza a mondatot: „Még mindig szép vagy, Vénusz!” A bíróság eltiltotta a színészt ettől a kifejezéstől. Indokolás: a művésznő kora nem indokolja a „még mindig” szócskák alkalmazását.

Budapest kedvelt utcai csemegéje, a sült gesztenye, észrevétlenül, szinte suttyomban csinált karriert. Nem is olyan régen még egy forintért adtak öt darabot – most már minden sarkon két forintot kérnek öt darabért. Igaz, méretben valamit változott. Sokkal kisebb, mint eddig.

(s.)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁROM KIS ÜGY

1

Van még emberi szolidaritás! Legalábbis az Unipress-kávéfőzősök szektájában!

Három hete jelent meg a lapban két „szektabeli” panasza arról, hogy nem lehet jól tömítő gumit kapni a főzőjükbe, s azóta sorra-rendre érkeznek a tippek, tanácsok, javaslatok szerkesztőségünkbe.

Egyik olvasónk telefonon javasolta, hogy a panaszosok vásároljanak egy pohár barack- vagy meggydzsemet; annak a gumija tökéletesen megfelel erre a célra. Ő gyakorlatból tudja – kipróbálta.

Zalaegerszegről megírták egy helybeli kisiparos címét, aki gyárt és árul ilyen gumikat.

A panaszra a Danuvia-gyár reagált, a legkézzelfoghatóbban: két-két tömítőgumit küldött mindkét olvasónknak.

2

A múlt héten szóvá tettük, hogy a férfifodrászatokban nem fertőtlenítik fenés után a borotvát.

Gy. F. budapesti (II., Keleti Károly u.) olvasónk erre reagálva így ír:

„Hasonló tapasztalatokat szereztem én is törzshelyemen, a József krt. 8. szám alatti szövetkezeti fodrászatban. Ebben a főútvonali, forgalmas üzletben más probléma is akad: nincs meleg víz, csak a hátsó traktusban. A fodrász vagy mellőzi a meleg víz használatát (még akkor is, amikor kellene), vagy unos-untalan hátrajár. Hallottam már olyan elmés csőszerkezetről, amellyel a meleg vizet egészen a fodrászok előtt levő (és „meleg víz” feliratú csappal is ellátott) mosdókagylóig lehetne vezetni... Egyik-másik pesti fodrászatban (állítólag!) van is már ilyen...”

3

D. E. írja:

„A nagy játékvásár alkalmával vettem három gumikutyát a Palma Gumigyár termékeiből.

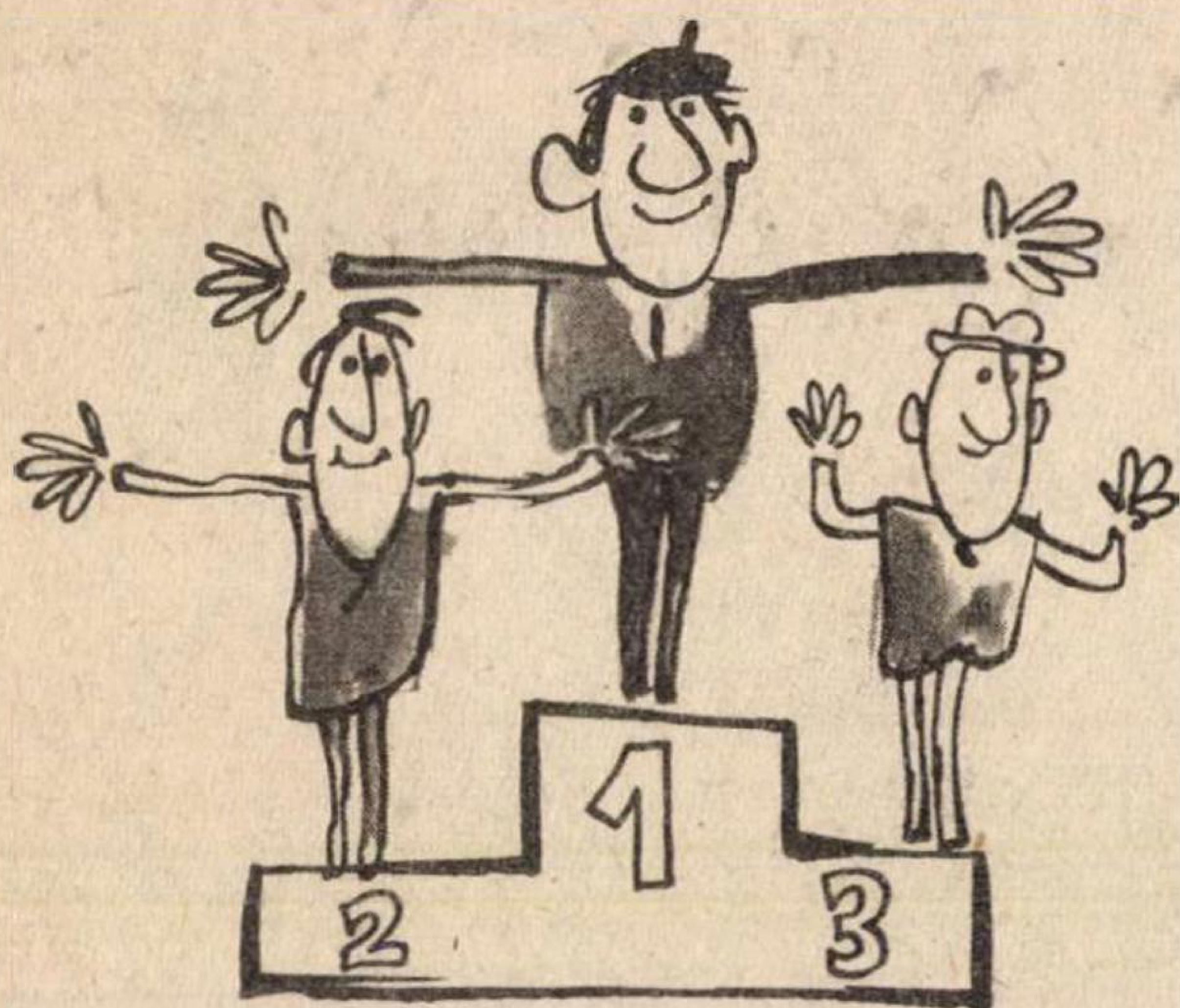
A barátságosan nevető kutyácskák az áruknak csak negyven százalékát vesztették el, a hangjukat viszont teljesen. A három gumiállatka közül egyik ugyan nyögött valamit, de aztán örökre elnémult. Társai meg se mukkantak.

Titkukat ma is őrzik, s talán sohasem tudom meg, hogy miért nem sípolnak, mint az egy jól gyártott gumiállathoz illik?”

KOMLÓ

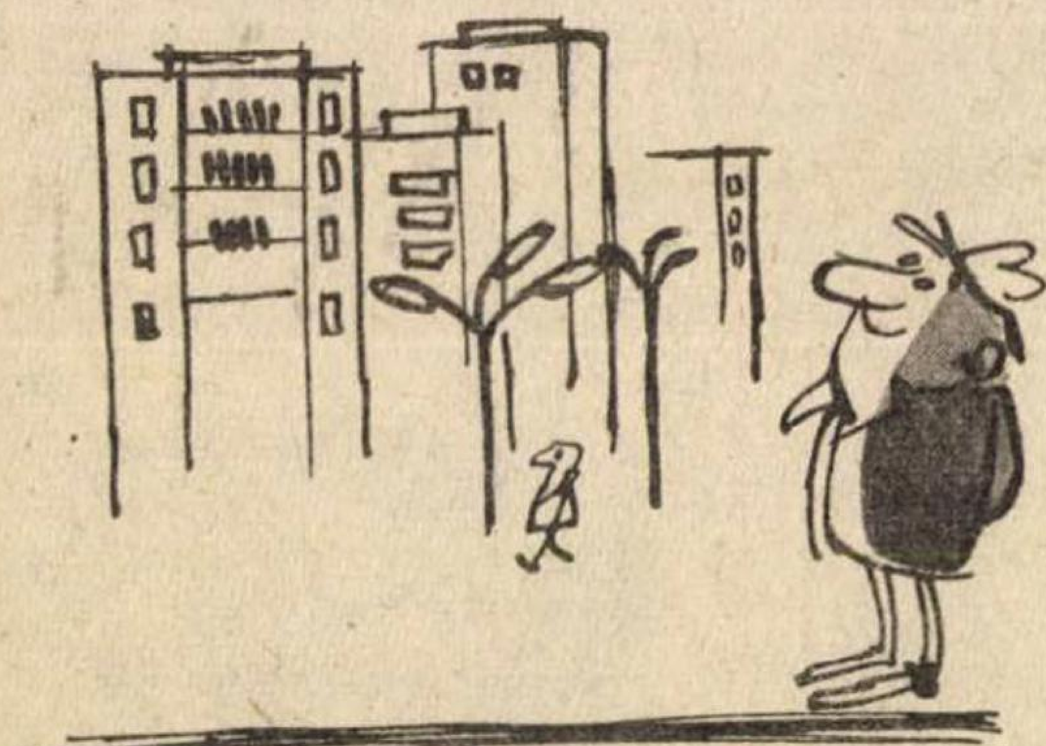
itt voltunk a LUDAS

TÁRSADALMI MUNKÁBAN 2½ KILOMÉTERREL MEGRÖVIDÍTETTÉK A SIKONDAI UTAT

– Ekkora utat rövidítettem!

AKÁR PESTEN!

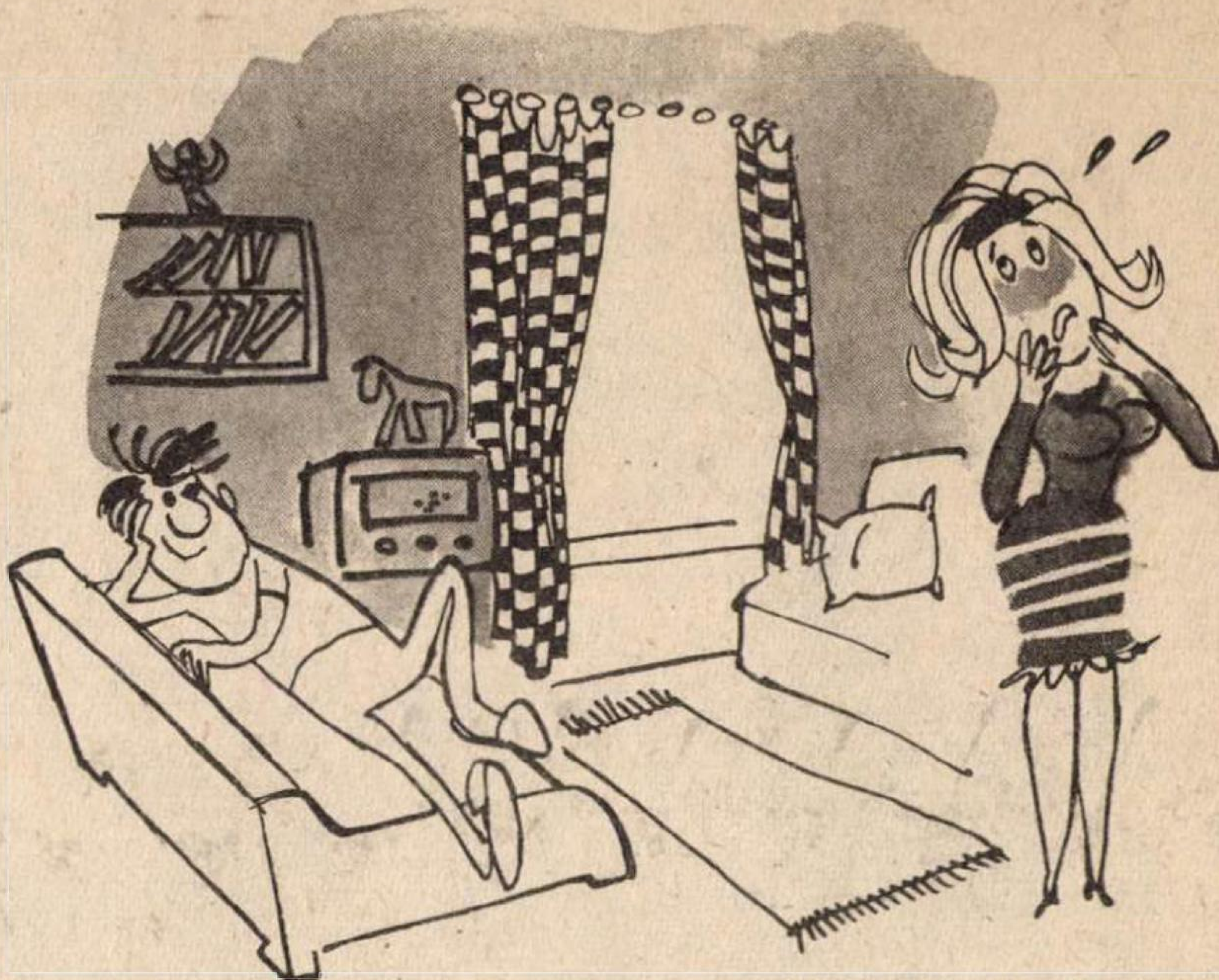
AKÁR PESTEN!

AKÁR PESTEN!

KOMLÓN VAN AZ ORSZÁG LEGMODERNEBB LEGÉNYSZÁLLÁSA

– Amíg nem szerzek neki ilyen márványpadlós lakást, nem nősül meg.

KEVÉS A BÖLCSŐDE, SOK A HÁZASULANDÓ

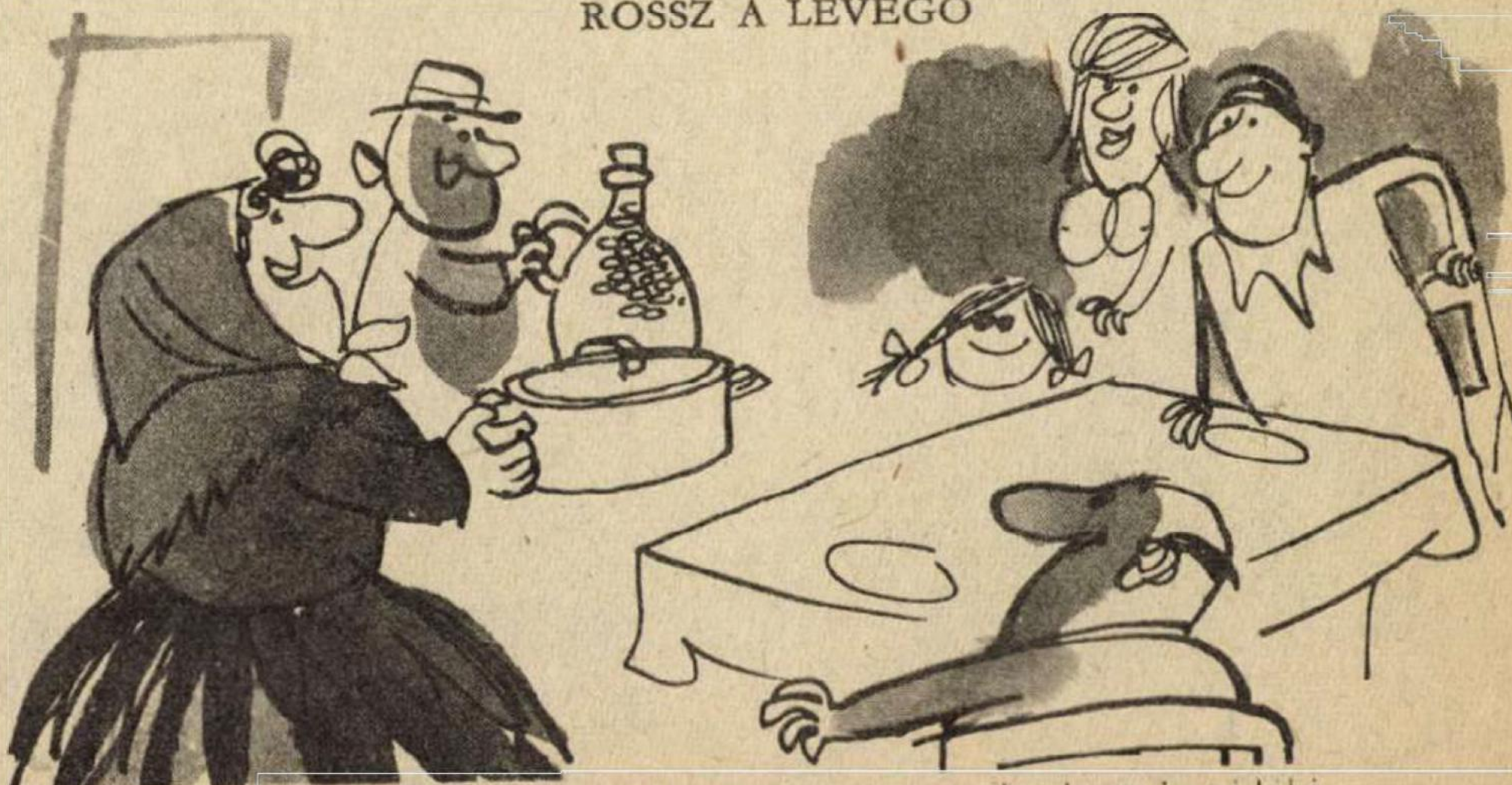
– Mire mi sorra kerülünk, talán ez a probléma is megoldódik.

ÚJ ABC ÁRUHÁZ ÉPÜL

– Komlói papucsunk nekünk sincs, tessék talán Debrecenben megpróbálni.

ROSSZ A LEVEGŐ

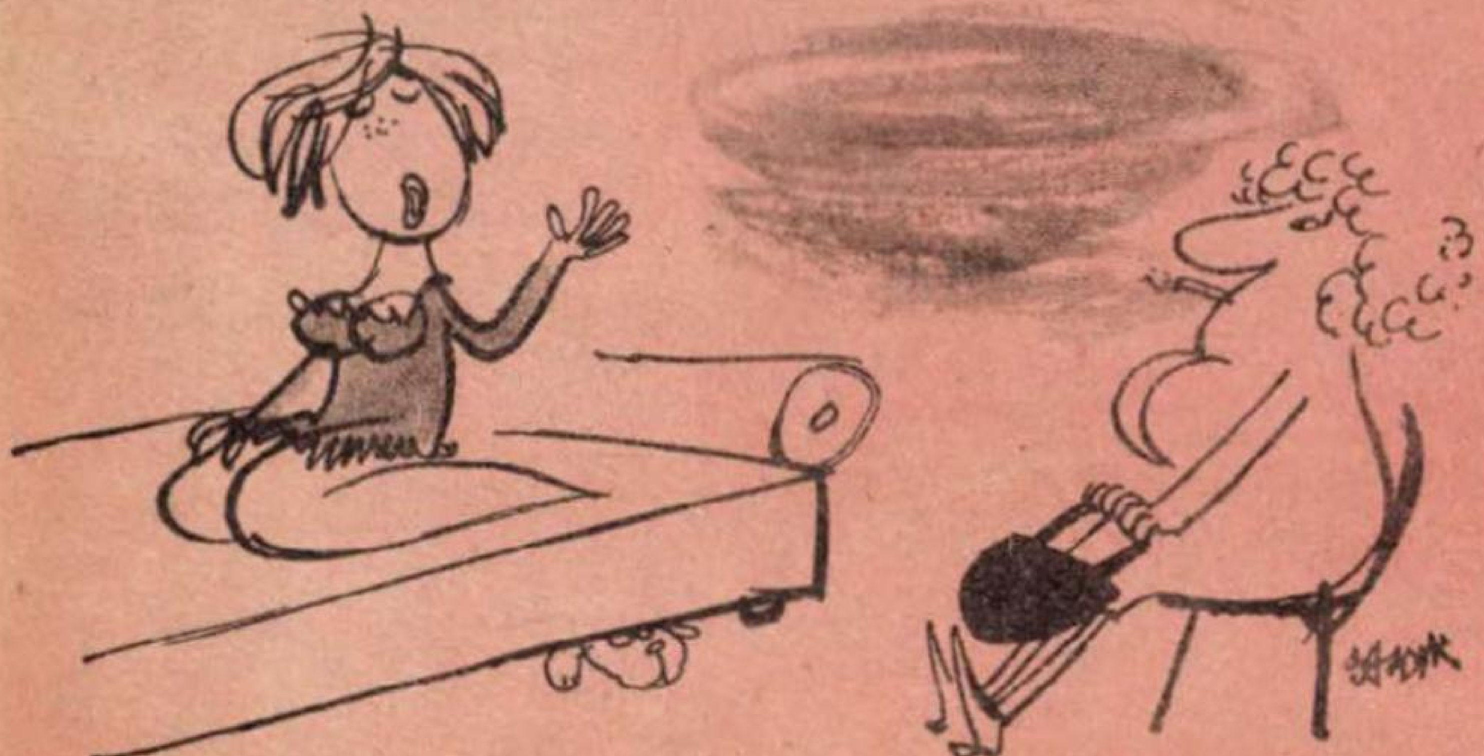
– Hoztunk egy kis disznótorost, meg egy demizson jó vidéki levegőt.

Sajdik Ferenc rajzai

Búcsú Pusztai Pál rajza

– Viszlát az első tavaszi napon, de el ne késs!

Modern házasság

– Én nappali műszakban dolgozom, a férjem éjszakás, úgyhogy csak a válóperi tárgyalásokon szoktunk találkozni.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MAKULATÚRÁT VEGYENEK!

– Hírlapot, hetilapot tessék! – kiáltotta az újságárus a Nyugati pályaudvar várótermében.

Gyorsan kértem rejtvényújságot, Képes Sportot, meg Film Színház Muzsikát. Fizettem, belecsaptam a táskámba a szellemi táplálékot, és rohantam a kijárat felé.

A vonaton gyorsan átlapoztam a Sportot, hosszabb szórakozásra félretettem a rejtvényújságot, és elővettem a Film Színház Muzsikát.

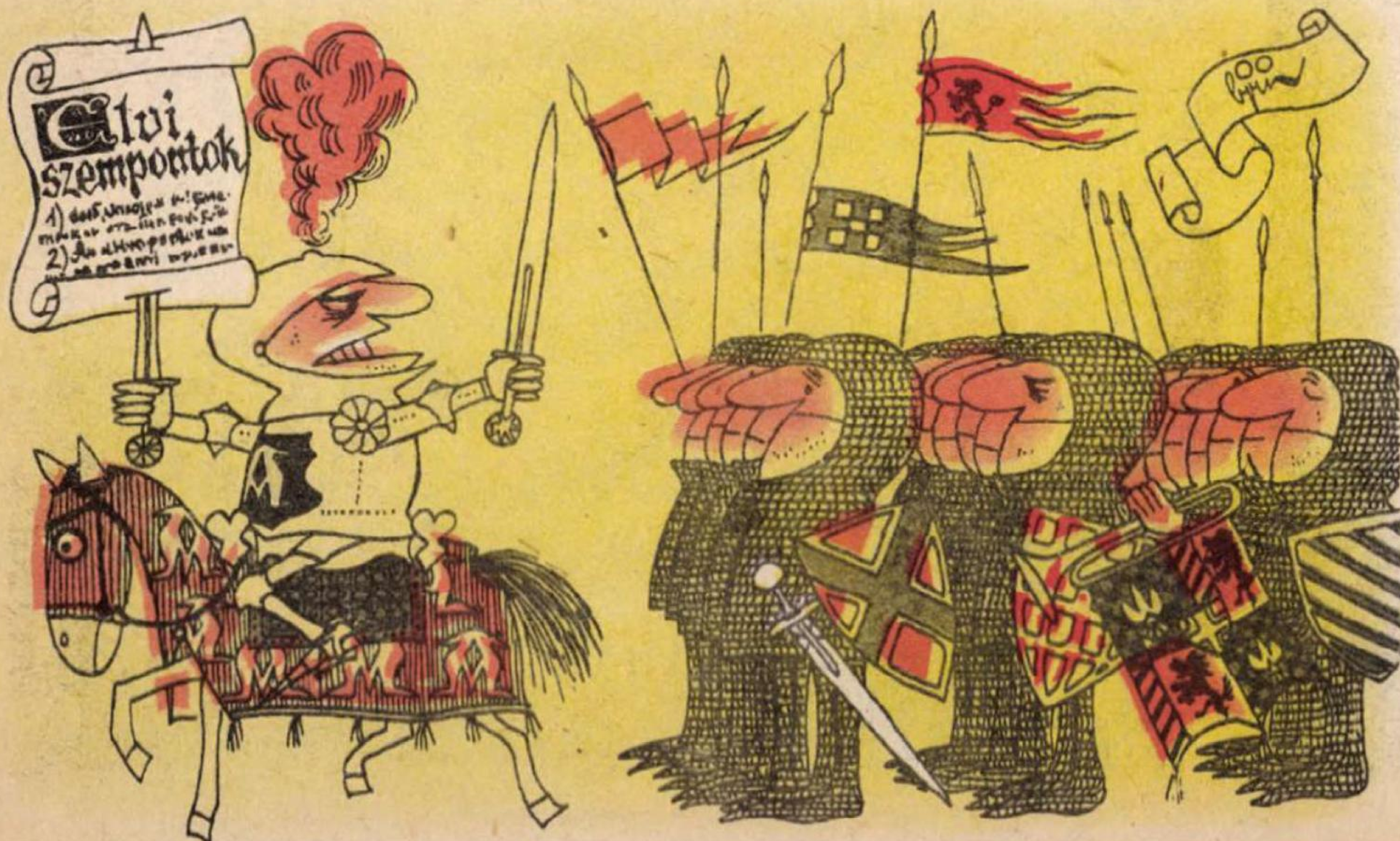
A címlapon Pécsi Ildikó meglehetősen könnyű öltözetben. A harmadik oldalon tudósítás az Állami Népi Együttes dél-amerikai turnéjáról. A hét filmjei között a Fekete tulipán, amit hetek óta vidéken játszanak. Cikk a Károlyi-kerti hangversenyről, tudósítás a salzburgi és bécsi bemutatókról, interjú a Siófokon jubiláló Rubányi Vilmossal.

Mi ez? Heteket, sőt hónapokat késnek ezek az írások! Önkéntelenül összecsukom a lapot, megnézem jobban a címlapot, és megvan a magyarázat: 1965. augusztus 13-i számot kaptam...

Csak úgy tájékoztatásul megjegyzem, hogy a lapot október 23-án, este húsz óra harminc perckor vásároltam.

(rossi)

Csata előtt Balázs-Piri Balázs rajza

E heti hirdetéseink

AKIK MÁR ELÉRTEK VALAMIT

A tér egyik padján két bácsi ül. Körülöttük hosszúra nyúlt kamaszok kergetőzve verik föl a csendet és a port.

– Esküszöm, mindjárt fejbe kólintom valamelyiket – háborog botjával hadonászva az egyik.

– Hagyjad, majd nem ugrálnak, ha olyan öregek lesznek, mint mi. – Csillapítja kortársát a másik.

– Ha ugyan megérik... – prüszköl egyre a botos.

– Hát igen... – sóhajt a higgadt, s bólogat hozzá.

– Mert mi megértük! – húzza ki magát dölyfösen a pukkancs, és maga elé dobbant a botjával.

– Mi igen! – helyesel a büszkeség a másikból is.

◆

ELSŐÉVES MEDIKUSOK

A villamos peronján áll a fiú és a lány.

– Csak tudnám, miért kell nekem fizikát meg kémiát tanulnom ahhoz, hogy orvos legyek – kesereg a lány.

– No persze, te úgy képzelted, hogy majd az egyik kezedbe adnak egy kést, a másikba egy beteget, aztán rajta!

◆

EGY MATT ÉS A KÖVETKEZMÉNYE

A tér kőasztalán sakktábla, mellette két oldalról két öreg, körülöttük karéjban a kibicek. Megszokott kép, csupán az a szokatlan, hogy az egyik sakkozó, miközben jobb kezével tologatja a bábukat, baljával gyerekkocsit tologat ide-oda.

A gyerekkocsiban pufók csöppség alszik, jóízűen szuszog az egyenletes ringatás ritmusára.

Most a nagyapa – mert nyilván nagyapa – fél szemével hunyorintva vizsgálja a helyzetet, majd egy erélyes mozdulattal elkapja a futár fejét, magasra emeli, és diadalmasan az ellenfél királya mellé koppantja.

– Matt! – mondja, s a győzelmi lendület elárad egész testén.

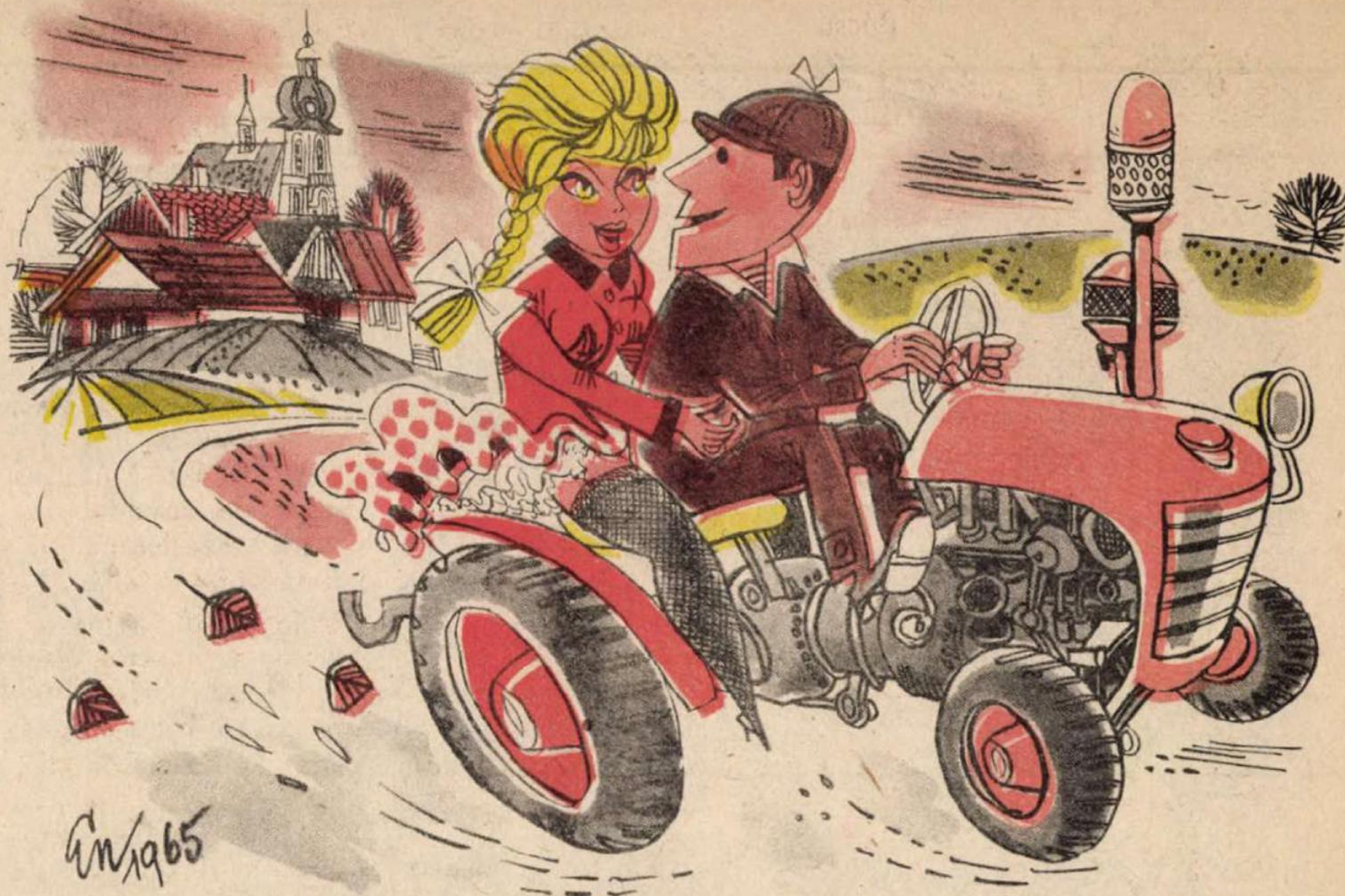
Sajnos, a bal kezén is, amely ettől meglódulva a tolatási határon túl löki a kocsit.

Az öreg arra ébred mámorából, hogy vagy tíz méterre tőle keservesen sír az unokája.

Sólyom László

Gyanú

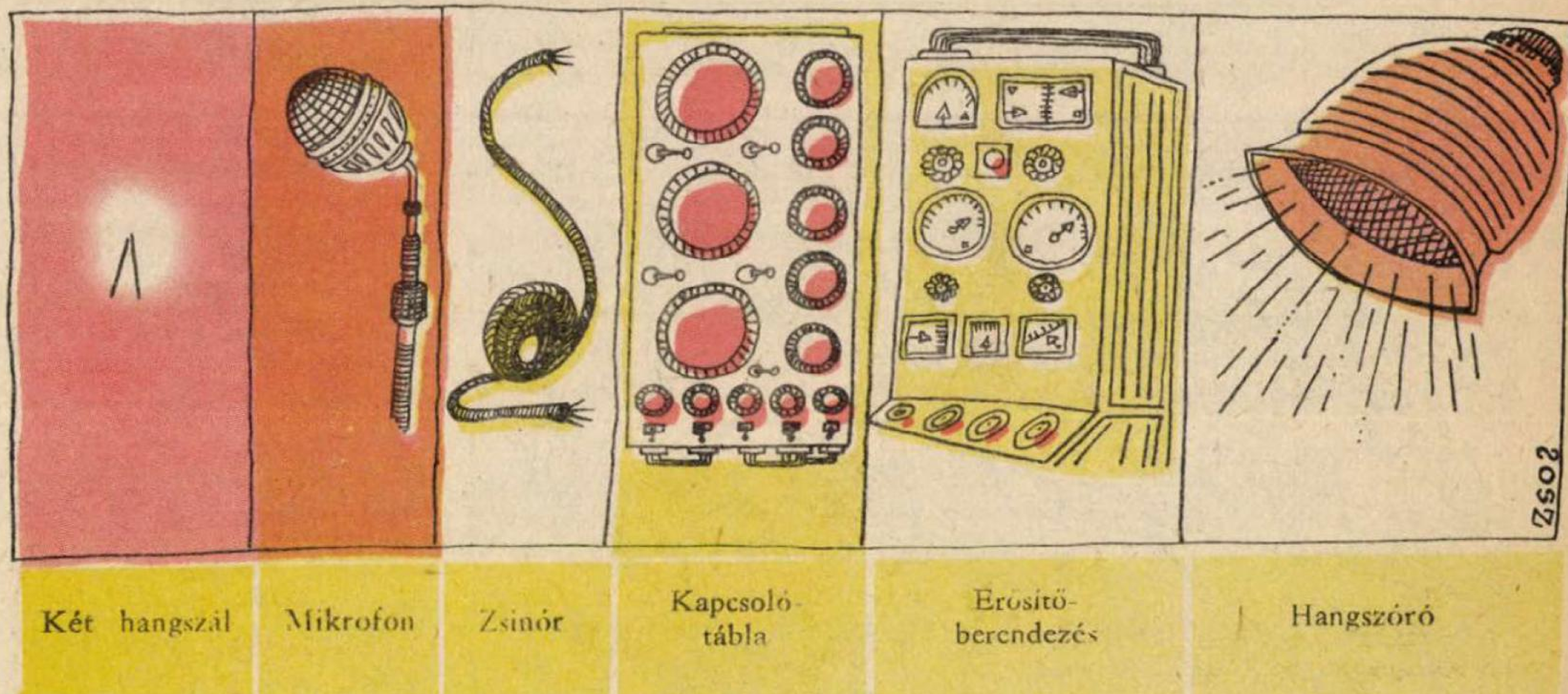
Endrődi István rajza

– Mondd, Jani, igazán csak az új traktorod teljesítőképességével akarsz hencegni?!

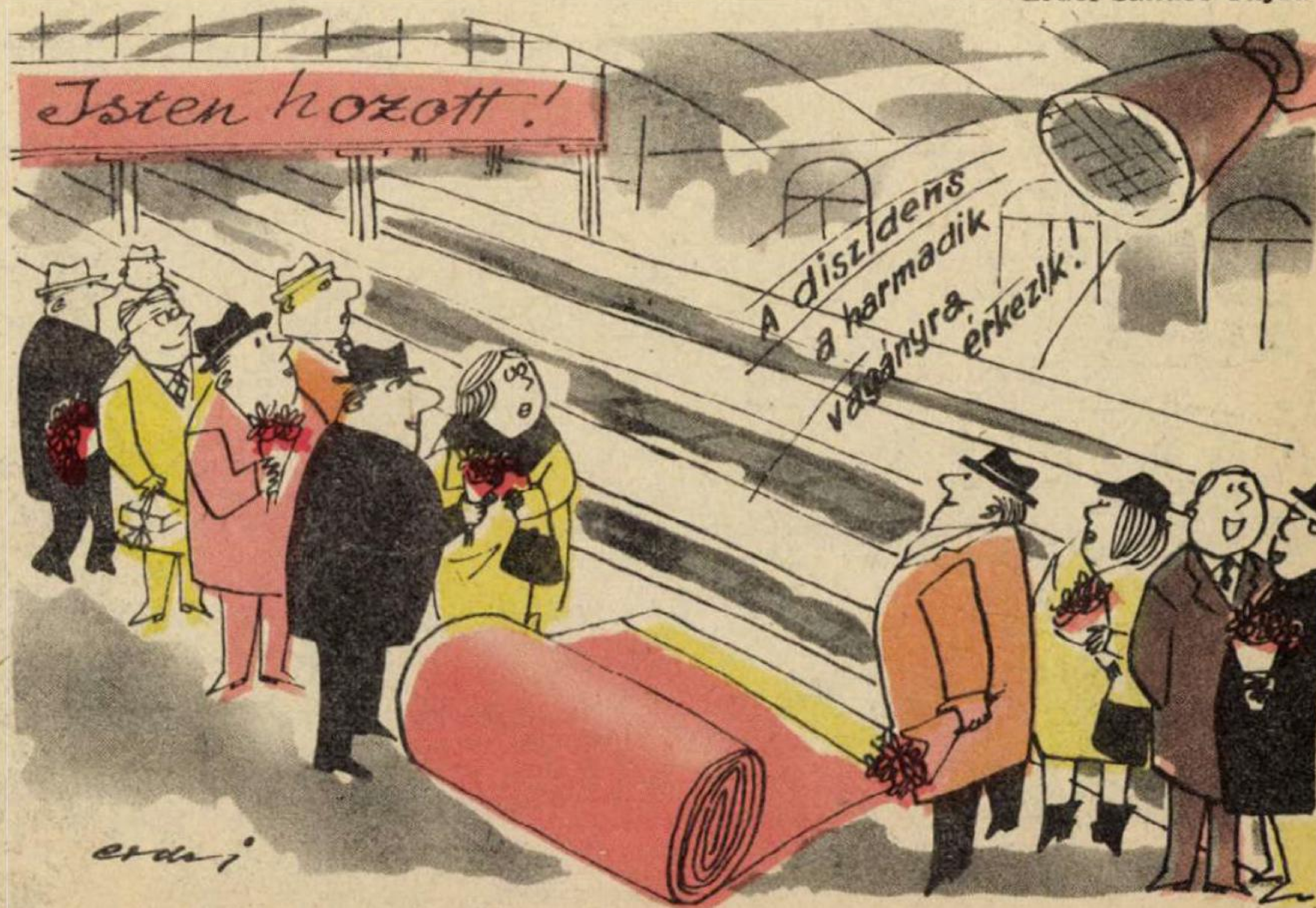
Mi kell egy táncdal eléneklséhez?

Zsoldos Sándor rajza

ÜNNEPÉLYES FOGADTATÁS

Erdei Sándor rajza

Lakásprobléma

Barát József rajza

– Felháborító! Három gyermekem van, és még mindig nem kaptam egy rendes lakást a tanácstól!

Denevérujj a divat

Divatbemutató.

Búskomor a gyerek

ANYA: Mondd, Jenő, nem találod, hogy a fiad valahogy különösen viselkedik egy-két napja?

APA: Különösen?... De igen. Szórakozott, gyakran elmélázik...

ANYA: Úgy van. Sőt. Rosszkedvű, céltalanul ődöng a lakásban, kibámul az ablakon, ha meg faggatni kezdem, csak vállat von és sóhajt...

APA: Hát ugyebár... ennek többféle eredője lehet. Ebben a korban gyakoriak a pszichés elváltozások. Vagy talán az iskolában történt valami? Megvan!... Azt hiszem, megtaláltam a dolog nyitját... *(ünnepélyesen)* A fiú szerelmes.

ANYA: Szerelmes?... Látod, erre nem is gondoltam... Istenem...

APA: Igen, szerelmes. Ilyenkor a fiúk hirtelen zárkózottak lesznek, egyre csak sóhajtoznak, pillantásuk a messzibe réved... Mondd, kérlek, nem találtál füzetlapra írt verset az íróasztalán, mondjuk, ezzel a címmel: „Ha eljő az alkony..."?

ANYA: Nem, nem találtam...

APA: Ez a legszebb élmény az ifjú életében... Az első séta... az első kézfogás... az első csók! Amidőn az ifjú egész lénye átszellemül...

ANYA: Igen, igen... de hátha mégse, Jenő... Tudod, mit? Behívom a gyereket. Zoli! Gyere csak!

FIÚ *(belép)*: Mi van?...

APA: Kérlek, azonnal gyere ide.

FIÚ: Nem hagynak élni...

ANYA: Hallod, Jenő... meg akar halni...

APA: Nézd, fiam... Én és szerető édesanyád... mi szültünk téged, ugyebár... Szóval, mi mindketten úgy látjuk, hogy te egy-két napja valahogy...

ANYA: Pintyőkém, mondd el szépen jó szüleidnek, miért vagy olyan rosszkedvű, olyan levert úgy vasárnap délután óta....

APA: Ne feledd, fiam, hogy nyílt őszinteséggel tartozol anyádnak és atyádnak. Hisz ők táplálnak, ruháznak téged...

ANYA: Áruld el, mi nyomja úgy a szíved... Miért olyan szomorú a tekinteted...

APA: Valami baj történt?...

FIÚ: Igen.

ANYA: Súlyos?...

FIÚ: Igen.

APA: Most, vasárnap délután?...

FIÚ: Igen.

APA: Beszélj, mi történt?!...

FIÚ *(sötéten)*: Kikapott a Honvéd három nullra.

Radványi Ervin

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSEMEGE, KIS MELLÉKILLATTAL

Huzamosabb ideje nem írtam az élelmiszerárusító boltokban szerzett kedvezőtlen benyomásaimról. Nem azért, mintha nem lettek volna, de már untam őket. Sőt továbbmegyek, mióta tíz deka gépsonkáról odahaza kiderült, hogy csomagoló papír és egy fajtaidegen bőrkolonc nélkül hat és fél dekát nyomott – kidobtam a mérleget. Ezt a módszert Anatole France: *Néma feleség* című színművének férfi hősétől tanultam, aki megsüketítette magát, hogy ne hallja felesége szüntelen papolását.

Minek bosszankodjam, nem igaz? Amióta semmit nem mérek, sokkal nyugodtabb vagyok. Vérnyomásom lezuhant kétszázra, érverésem meg pláne százhúszra. Az sem érdekel, miért van a nyolcforintos alma között annyi hatnegyvenes, és a – de minek folytassam, tudják jól. Elkopott téma, kár a szövegért. Tőlem mesélhettek, panaszkodhattak, egyszerűen képtelen voltam erről a témáról írni, rángógörcseim támadtak, ha mégis nekifogtam.

Idioszinkrázia – mondta az orvosom –, allergikus manifesztáció. Most is úgy tettem, mintha érteném, és kértem, hogy írjon fel hat doboz Andaxint. Szó nélkül felírta. De ez sem segített, csak a teljes önmegtartóztatás, és én kénytelen-kelletlen ehhez tartottam magam. Egy sor nem sok – annyit sem írtam. Máig. Ma azonban egy apró és ízes esetre bukkantam – könnyű mellékillattal –, amiben nem a kiszolgálás, nem a mérleg, nem a kirakatba válogatás a ludas.

Szőlőt vettem egy belvárosi csemegeüzletben. Két karton dobozba mértek egy kilót. A két doboz négy dekát nyomott, a szőlő ára kilenchatvan volt, a doboz tehát kábé negyven fillérbe került.

Kifizettem a szőlőt és elköszöntem.

„Hohó! – kiáltott utánam az eladó – a dobozokért külön jár nyolcvan fillér!"

Fejembe szaladt a vér, de nyomban lenyomtam. Mit okoskodjak?... Összeszedtem minden angol hidegvéremet és nyelvtudásomat: – All right. – Fizettem és távoztam.

Ám az úton piszkálni kezdett az önvád: „Te ló! Egyszer kifizetted a dobozt élősúlyban, mint csomagolóanyagot, az kb. negyven, aztán meg in natura, az nyolcvan – összesen egyhúsz, vagyis tizenkét százalék!"

Persze nem nagy ügy, ne higgyék, hogy kicsinyes vagyok – edzett pesti fogyasztó nem is lehet –, és a rongyos egyhúsz sem vág a földhöz, csak nem értem, hogy miért számít a csemegés a két dobozért egyhúszat, amikor neki hetvennégybe van??

Csupán ezért fogtam ismét tollat. Talán lesz, aki megmagyarázza nekem.

Kőműves Imre

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 65.7248 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504

Kitüntetés után

– Megérdemeltem... Nem érdemeltem meg... Igen... Nem...

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Kivel szeretnének találkozni?

Richard Wagnerrel, hogy megkérdezzem, hol vette azt a klassz külföldi svájcisapkát?

(f-p)

Gina Lollobrigidával. A közeljövőben Rómába utazom, s állítólag ő olcsón tud tranzisztoros rádiót szerezni.

G. Sz.

Cassius Clay-vel, hogy végre valaki móresre tanítsa ezt a nagyszájú, dicsekvő, beképzelt nehézsúlyú profi ökölvívó világbajnokot.

K. A.

A feleségemmel. Anyukám, légy este fél hétkor az Emkében!

M. Gy.

Azzal az ügyintézővel, aki panaszomat már harmadik hónapja fekteti a fiókjában. Elhagyott helyen és sötétben, persze...

R. B.

A most megválasztott Miss Világszépével. Hadd találkozzék egyszer a szépség és a szellem.

S. A.

Velem. Ugyanis negyven éve nem tudom utolérni magam.

S. P.

Bárkivel szívesen találkozom, aki megesküszik rá, hogy nem várat öt percnél többet.

(t.)

– No, és ha valami modernet olvasol, azt érted?

– Nézd, anyu, milyen csinos!

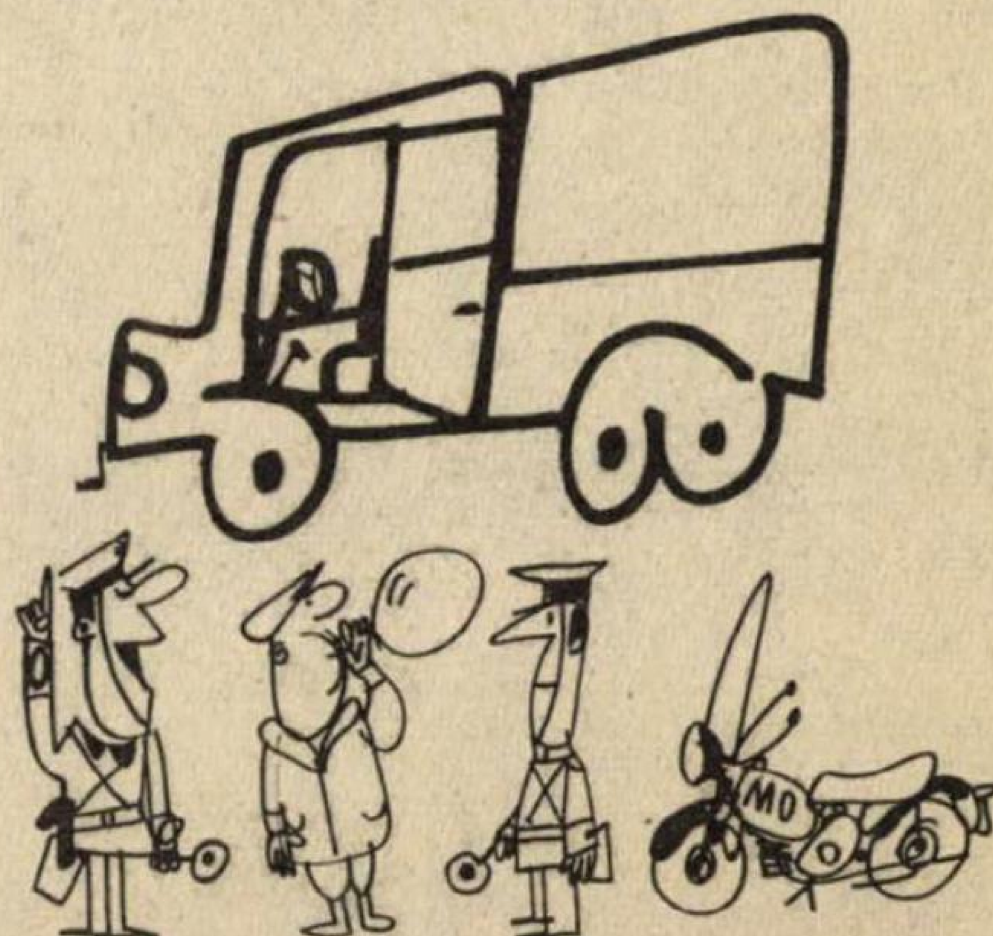
Lengyel humor

Lengyel karikatúra-kiállítás nyílt Budapesten, Karol Ferster és Juliusz Puchalski rajzaiból. Itt közöljük Puchalski négy karikatúráját.

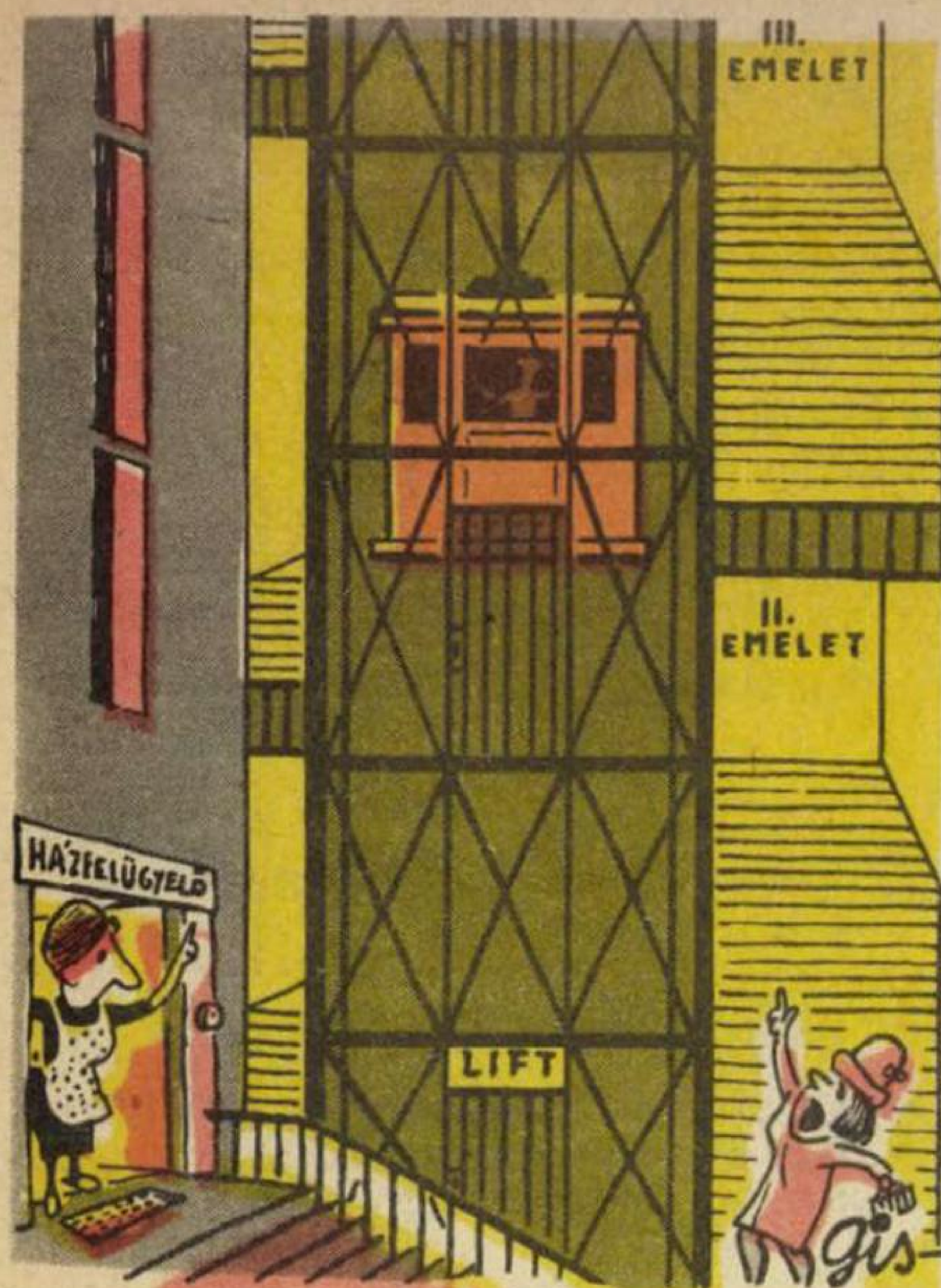

Igazgató: Nehogy vezetésem alatt még egyszer előforduljanak az én hibáim!!!

– Azonnal értesíteni a sajtót, a rádiót és a televíziót! Elcsíptünk egy józan embert...

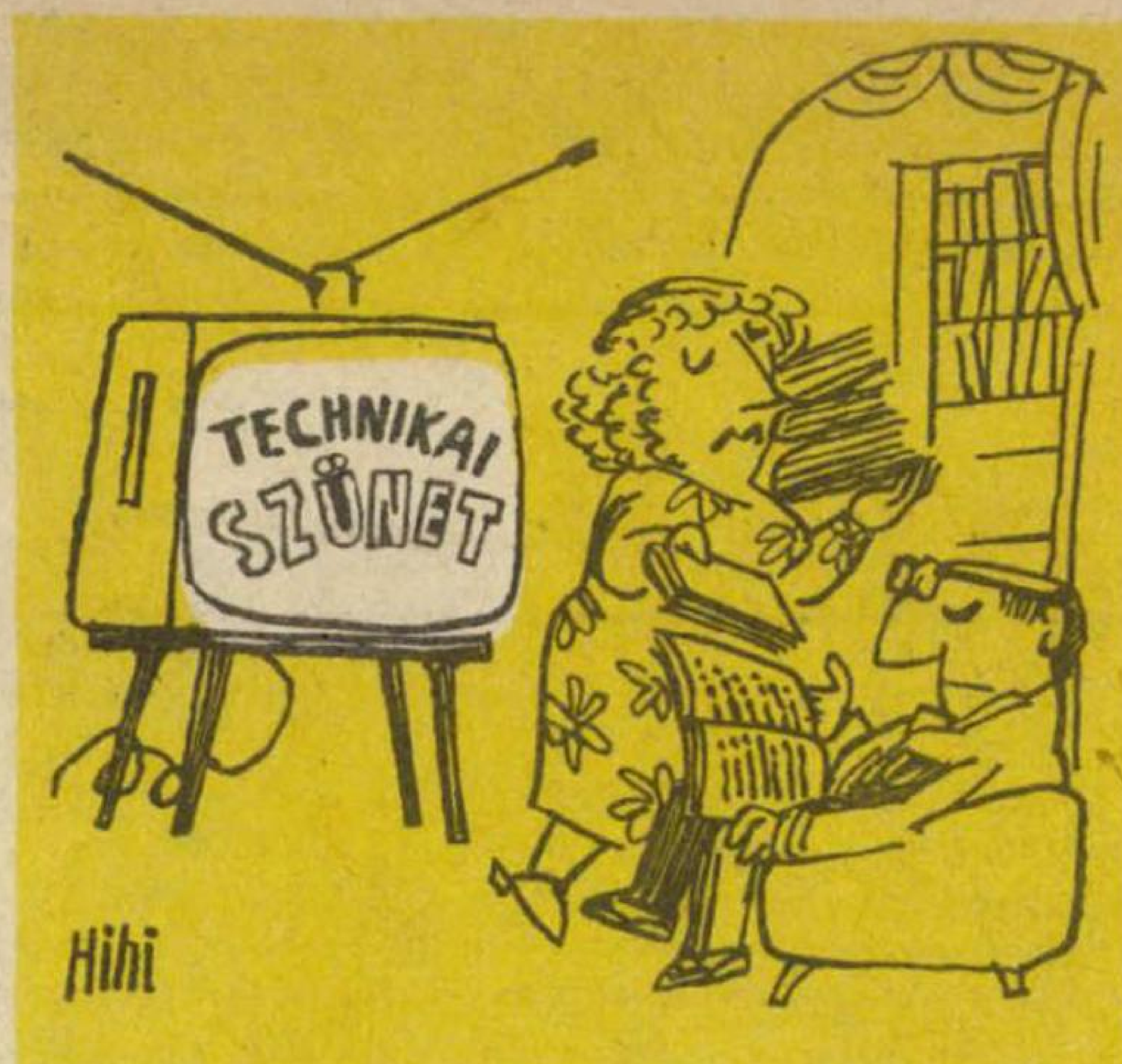

FENNAKADT A LIFT

– Házinéni, miért nem hívnak szerelőt?
– Ő rekedt benne!

ÖT PERCRE VISSZA A KÖNYVEKHEZ!

AHOL EZERMESTER A CSALÁDFŐ

– Hang már van . . .!

ÜZEMZAVAR

Elromlott a navigációs berendezés

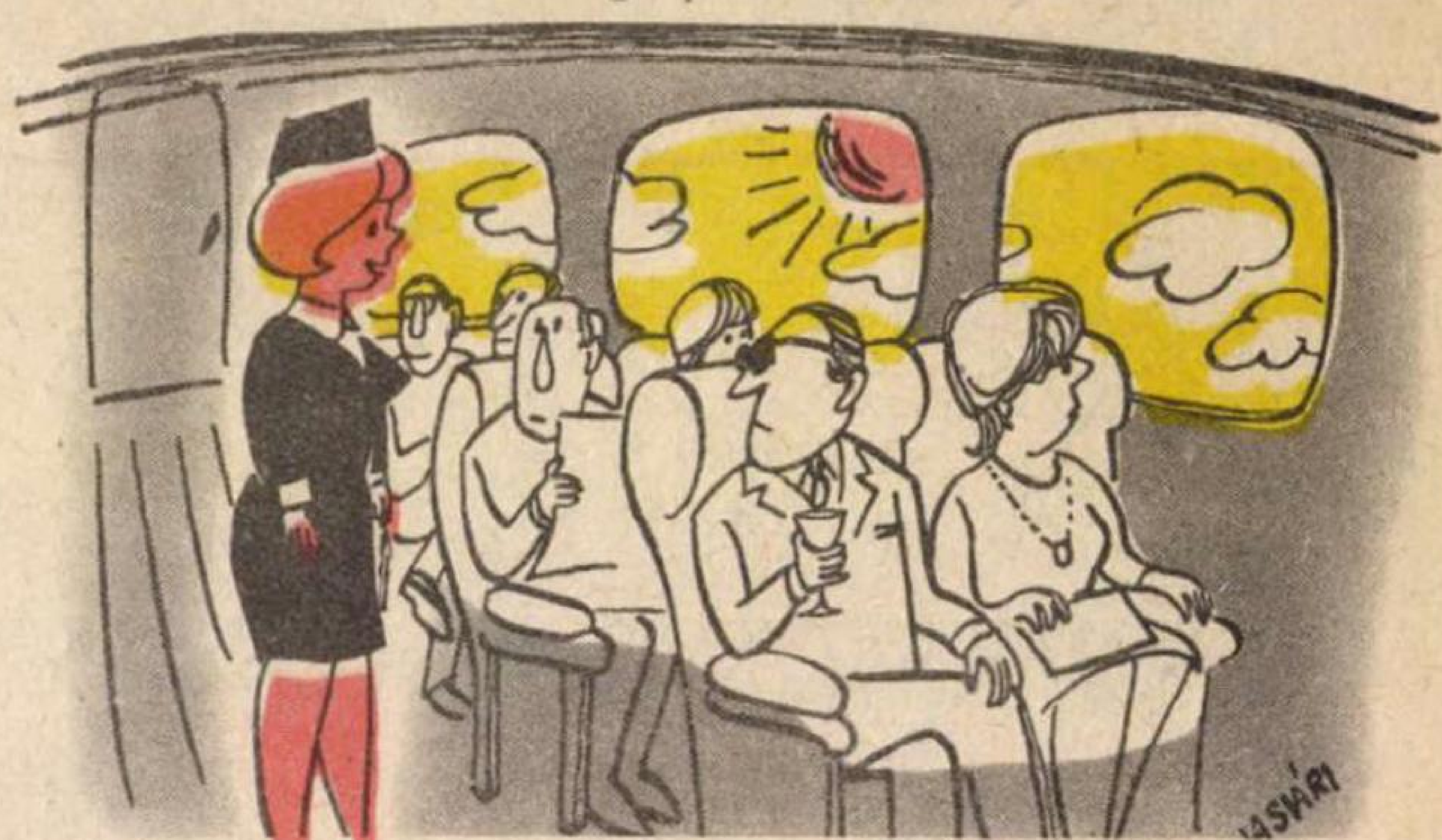

– Mars? . . . Vénusz? . . . Jupiter? . . . Merkur? . . . Plutó? . . .

ELSŐSEGÉLY

Meglepő kérdés

– Ki vállalkozik rá, hogy segít megtolni a gépet?

MEGREPEDT A KAZÁN

– Persze, ez csak átmeneti megoldás . . .

ELEKTRONIKUS AGY

